

https://www.sfexaminer.com/culture/gideon-rubin-show-is-like-a-haunted-house-of-images-real-and-imagined/article_41d09651-14e6-58f4-8212-29da8046a67e.html

Gideon Rubin show is like a haunted house of images real and imagined

By Wire Service
Feb 4, 2022

1 of 2



Gideon Rubin's "Green Dress," 2021. (Courtesy of Hosfelt Gallery)

--	--	--	--	--	--	--

By Max Blue



Special to The Examiner

The Gideon Rubin show at Hosfelt Gallery feels a bit like a haunted house. “Red Boys and Green Girls” is the London-based painter’s seventh solo show with the gallery, serving up a recent selection of the painter’s now standard fare: minimalist, oil-on-linen figurative works with faceless characters. There’s an unsettling aspect to these blank countenances, but it draws more than it repels.

Rubin’s transition away from realist painting was inspired by the discovery of a collection of Victorian photo albums at a bookshop in Hampstead in 2006. Funny, since photographs are usually equated with realism. But it was the gaps in Rubin’s own personal history — an absence of photographic records predating his extended family’s emigration from Poland to Israel in the 1930s — that inspired him. He began painting from old photographs, and sometimes on top of them, leaving the faces blank both to homage lost records and to leave room for viewers to insert their own narratives.

The source material for Rubin’s more recent pictures comes from many places, but it’s always photographic. For this show, Rubin draws on internet images, vintage magazines and film stills. As Gabriel Coxhead points out in his essay “Blurred Visions,” “In Rubin’s paintings, photography itself is the subject,” rather than the people those photographs depict. Either way, what Rubin’s really playing with is memory.

The exhibition’s title comes from two series of four paintings, in which Rubin has painted the same figure at various sizes, from about 11 by seven inches, to nearly five-by-three-and-a-half feet. In one series, it’s a boy in a red shirt; in the other, it’s a girl in a green dress. The girls and boys are turned resolutely way from the viewer, their presumably faceless faces facing the wall. The two series, hung beside each other, invoke the reproductive capability of photography and the echo of memory. At a distance, the paintings in each series look the same; up close, their differences are revealed. This is mimetic of memory too, where each return to a recollection leaves it slightly altered.

Works like “Swing,” 2021, which shows a woman teeing off, or “Night at the Window,” 2020, a large, poignant picture of a man standing at a windowsill, watching the street below, are more straightforward reproductions, but Rubin’s recontextualizations refute anyone who might try to take them at face value.

By choosing to paint photographs as he does, Rubin isn’t necessarily insinuating that the other medium is deficient: only that it deserves painterly attention. Paint, especially when used as sparingly and exactly as Rubin applies it, accentuates the ephemeral nature of the photograph

and introduces something that's missing from all that silver gelatin and digital gloss: humanity. Photographs are stalwart. Human memories are not; they are unreliable and freighted with emotional inflection.

Many of Rubin's paintings are small, intimate works, and the whole show includes less than 30 pieces. At first, I wanted more! But the paintings hang heavy: Absence, as Rubin well knows, is a haunting presence. It is in the gaps that his work works — between representation and reproduction, event and record — reminding that memory is nothing but the fragile ornamentation on the wall of time.

IF YOU GO:

“Red Boys and Green Girls”

Where: Hosfelt Gallery, 260 Utah St., S.F.

When: Through Feb. 19, Tue, Wed, Fri, Sat 10am-5:30pm and Thu 11am-7pm

Contact: (415) 495-5454, hosfeltgallery.com

Gideon Rubin Look Again



Gideon Rubin (b. 1973, Israel) is an artist who lives and works in London. Exploring identity, history and the inheritance of trauma in his enigmatic paintings, Rubin's subject matter draws on myriad references such as film, popular culture, art history and literature, creating and investigating mythologies from the recent past. Haunting and subtly theatrical, the paintings often feature faceless yet familiar figures. Underlying each work is Rubin's expressive mark-making, muted palette and understated use of negative space and raw canvas.

Look Again is Gideon Rubin's second major trade monograph and showcases his substantial body of work since 2015, including studies of people in nature and scenes of solitude and intimacy. Author and art critic Jennifer Higgle discusses the evolution of his artistic style and his many influences – Balthus, De Kooning, Guston and Diebenkorn to name a few. Dr Matthew Holman's expansive essay touches on Rubin's cinematic characters, source material, his use of artistic conventions and engagement with sexuality. Holman investigates the meaning of redaction in Rubin's work, both in his faceless portraits and in *Black Book* – a work in which Rubin used black paint to erase the contents of a 1938 English translation of *Mein Kampf*. Exhibited at the Freud Museum in London in 2018, *Black Book* is an exploration of what is left out of history, as much as what is remembered.

Painting is essential to Rubin, as both a creative and therapeutic act; 'a log keeping him afloat in the middle of the sea', as he puts it. In conversation with fellow artist Varda Caivano, Rubin analyses his motivations, processes and doubts, and explains his surprising route to painting. Despite coming from a lineage of painters on his father's side, it was largely his mother's academic love of art that galvanised his artistic career, as well as a transformational experience in South America that opened him up to painting. An emotive poem by South Korean author Park Joon sheds further light on Rubin's imagination.

Rubin studied at the School of Visual Arts in New York and then at the Slade School of Fine Arts in London. He has had numerous international one-man shows and his works are included in a number of international

228pp
Hardback
260 x 210 mm / 10.25 x 8.25 in
(p)
c. 168 images
ISBN: 978-1-910221-52-5
RRP: £40 / €46 / \$52
UK Release: 9 November 2023
US Release: 14 December 2023
Contributors:
Jennifer Higgle
Dr Matthew Holman
Varda Caivano
Edited by Rosie Robertson and
Matt Price
Designed by Herman Lelie
Layouts by Stefania Bonelli

Printed by EBS, Verona
Published by Anomie
Publishing, London
Distributed by Casemate Art

Images © Gideon Rubin
Photos: Richard Ivey

Tokyo (2023), a solo show at CASSIUS&Co., London (2023) and *Living Memory*, a two-person show with Louise Bourgeois in a Grade II listed chapel in London (2023). Rubin's work has been featured in publications such as *Artribune*, *San Francisco Examiner*, *Vestoj*, *Koln Kultur*, *Galerie Magazine*, *Südostschweiz* newspaper and *Elephant* among others. The publication has been supported by Galerie Karsten Greve, who represent Rubin's work in Paris, Cologne and St. Moritz.



All images from *Gideon Rubin*, courtesy the artist

Related: [Art](#) [Exhibition publications](#) [Monographs](#)



208 pages
Hardback
26.0 x 21.0 cm portrait
178 colour illustrations
ISBN 978-1-908970-20-6
July 2015
~~£29.99~~ **SOLD OUT**
[Click here](#) for details of the special edition

On the cover: *Red Stripes*, 2014

Gideon Rubin

Texts by Gabriel Coxhead, Martin Herbert, Aya Lurie, Sarah Suzuki

Coinciding with a touring exhibition of paintings and works on paper, this book is the first monograph on the acclaimed young Israeli painter Gideon Rubin.

After witnessing the events of 9/11 in New York first hand, Rubin turned his back on his realist way of working and embarked on a method that has become his signature style. Taking found images of strangers in twentieth-century family albums, newspapers, and magazines, he begins a process of visual reduction and obliteration that culminates in an eerie and compelling body of work that is at once enticing and poignant, seductive yet sinister. His small and intimate portraits of faceless figures, full of life but empty of expression, are charming and chilling in equal measure. They unsettle and unnerve, yet feel strangely familiar.

His tiny paintings on cardboard of blank-faced models, actors, pop stars, and politicians – from Che Guevara and Dominique Strauss-Kahn to Amy Winehouse and Cheryl Cole – all reduced to a generic equivalence and interchangeability, comment on the ephemeral nature of the news and the newsworthy and the disposability of our celebrity age.

These are works that evoke the selective and transformative processes of memory, but by drawing on Chinese propaganda pamphlets, celebrity magazines, the society pages of newspapers, as well as art history, they also lay bare the shared shorthands through which personality and desire are projected and read. In the age of Instagram and selfies, they remind us that photography, far from an unmediated and direct reflection of reality, is at its core unstable and subject to manipulation, be it in the interests of politics, commerce or diversion.

This exquisite book features high-quality reproductions of dozens of works and numerous photographs of the artist and the studio. Four international writers examine how Rubin both challenges and extends the traditions of European painted portraiture. They also consider how he employs the ancient and articulate medium of oil paint to stake a claim for the renewed relevance and enduring value of the hand-crafted picture, and to question the relative status of photography as the supposed carrier of 'truth'.

Gideon Rubin is an Israeli artist based in London. He received his BFA from School of Visual Arts in New York and his MFA from Slade School of Art in London. He has had numerous international solo exhibitions and appeared in many group shows around the world, and his works are included in private collections in London, Hong Kong, New York, Paris and elsewhere. In 2014, he was awarded the Shifting Foundation Grant and spent time at the Da Wang Culture Highland artist residency near Shenzhen, China. In 2013, he undertook the Outset Israel Bialik Residency in Tel Aviv. He is represented by Galerie Karsten Greve Paris, Cologne and St Moritz; Rokeby, London; Hosfelt Gallery, San Francisco; and Alon Segev Gallery, Tel Aviv.

A/B

Title, Author, etc.

Mailing list

[Sign up here](#) to our mailing list to join The Art / Books Circle and to receive regular news, updates and offers.

Exhibition schedule

[Herzliya Museum of Contemporary Art, Herzliya, Israel](#)
11 April 2014 – 20 July 2014

[Galerie Karsten Greve, Paris](#)
9 January – 5 March 2016

[San Jose Institute of Contemporary Art, San Jose, California](#)
21 February – 22 May 2016

On the web and in the press

[Artist's website](#)

[Wikipedia](#)

[Jewish Quarterly](#)

[Artzip](#)

[Vogue Australia](#)

[Rokeby Gallery](#)

[Galerie Karsten Greve](#)

[Hosfelt Gallery](#)

[Alon Segev Gallery](#)

[New York Times](#)

[Guardian](#)

[Haaretz \(in Hebrew\)](#)

[Artspace magazine](#)

[Nowness](#)

[wpdm_file id=34]

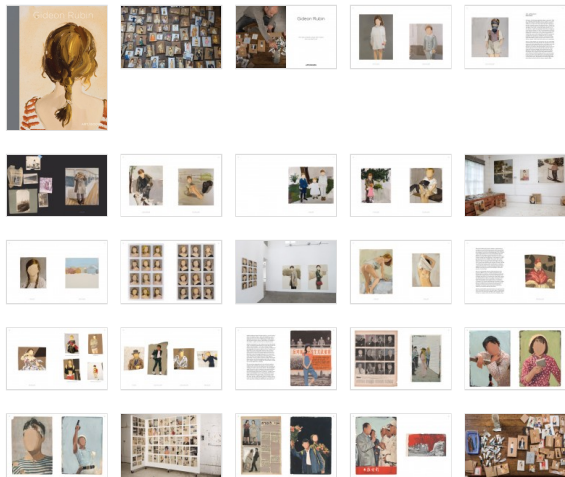
[wpdm_file id=33]

Gabriel Coxhead is a writer, art critic and curator based in London. He is a regular contributor to *Time Out London* and has also written for the *Guardian*, *Jewish Quarterly*, *Financial Times*, *Art Review* and *Cabinet* magazine, among other publications.

Martin Herbert is a writer and critic based in Tunbridge Wells and Berlin. He is associate editor of *Art Review* and *Modern Painters*, and writes regularly for *Art Monthly*, *Artforum* and *Frieze*. He is the author of *Mark Wallinger* (T&H, 2011).

Aya Lurie is Director and Chief Curator of Herzliya Museum of Contemporary Art, Herzliya, Israel.

Sarah Suzuki is an associate curator in the Department of Prints and Illustrated Books, Museum of Modern Art, New York.



Gideon Rubin

Jewish Quarterly
Autumn
2015
feature

1 file(s)
1.98 MB

Download

Art & Illustrators
December
2015

1 file(s)
815.57 KB

Download

ברגע שנגעתי במברשת הרגשתי שמשו נכון

רגע אחד של ציור בטיול אחרי הצבא הספיק כדי שגיד רובין יבין שנועד להיות צייר. מאז יושב נכדו של ראובן רובין בלונדון ומציג בגלריות הנחשבות בעולם פורטרטים חסרי פנים של דמויות משפחתיות מלפני השואה, כי "הדור של סבי מחק את כל מה שהיה שם. אני גיליתי מחדש את שורשיי האירופיים"

דנה גילרמן 05.07.12 09:14

תגיות: גידי רובין

גידי רובין ניסה להתחמק מהגורל הזה שנים ארוכות, אבל כשל. הוא פשוט נועד להיות צייר. "meant to be", כהגדרתו. כנכדו של ראובן רובין, מגדולי הציירים הישראלים בכל הזמנים, גידי רובין (39) ניסה לברוח מצלו הכבד של הסב. כל כך ניסה עד שאחרי הצבא אפילו לא העלה בדעתו לנסות לצייר. זאת אף שבילדותו היה מוקף בציורים של הסב ושל אמנים אחרים, וילד הלך עם אמו כרמלה רובין (אוצרת ומנהלת בית ראובן רובין) לתערוכות רבות, חיבב מאוד את התקופה הכחולה של פיקאסו והתרגש מציוריו של רותקו.

בכל השנים האלה הוא ידע בעיקר מה הוא לא: "עד שמצאתי את הציור רק עשיתי איקסים על מה אני לא רוצה - וזה היה פחות או יותר הכל", אומר רובין בראיון ל"מוסף כלכליסט". "איש עסקים לא, רופא לא, עורך דין לא. ידעתי שלא טוב לי מאחורי שולחן. את זה ידעתי. הנוירוטיות לא החזיקה שם, זה אף פעם לא עבד".



גידי רובין על רקע ציורים של סבו בבית הוריו בהרצליה פיתוח. "אני עובד מהר והרבה. פיקאסו אמר: 'כשהמוזה יורדת אני רוצה שהיא תתפוס אותי עובד'"

צילום: עמית שעל

גם בצבא לא הצטיין רובין בהתמדה. הוא עזב קורס טיס "אחרי הטיסה הראשונה, שממנה ירדתי ירוק מרוב פחד", פרש מהצנחנים, ואחר כך פרש מקורס קצינים. הפעם הראשונה שבה החזיק מכחול היתה הרחק מפה, בטיול שעשה לדרום אמריקה עם חבר אחרי הצבא. "זה היה בבוליביה, בהשפעת איזה קקטוס", הוא נזכר. "היתה איתנו בחורה שעמדה ללמוד בבצ'אל והיא הגיעה עם צבעים ומברשת. ברגע שנגעתי במברשת הרגשתי שמשו נכון, וציירתי איזה בית. לקח לי הרבה שנים להסביר את הנכון הזה, וזה הנכון שנותן לי את הביטחון להמשיך ולעשות, נכון שלא היה בו ספק".

לאחר הטיול ביקר רובין אצל הוריו, שחיו אז בניו יורק, שם היה אביו, דוד רובין, בשליחות בתפקיד הצייר הכלכלי של ישראל. "אני לא אשכח את זה", הוא מספר. "אמא שלי ישבה וקראה משהו, והבאתי לה את הקלסר עם הציורים שציירתי. היא הסתכלה על הציורים, ואז חזרה והסתכלה עליי, בהלם. אמא שלי, העיניים שלה לא משקרות. באותו הרגע ראיתי איך היא חושבת על הילד הזה שלא גמר שום דבר בחיים שלו, ואז היא אמרה לי: 'טוב, לך לדוקטור, ליוסל, שגידי אם יש מה לדבר או אין מה לדבר'. כשחזרתי לארץ הלכתי ליוסל ברגנר, והוא אמר: 'לא יעזור לך, אתה צייר', ואת יודעת את מה הוא זיהה, לדעתי? את הספק. ספק זה נורא חשוב. ומי שיש לו ניסיון כמו יוסל. שהיה המורה הראשון שלי. יודע את

הם רצו להיות היהודי החדש

רובין חי היום עם אשתו ושתי בנותיו בלונדון ונחשב לאחד הציירים הצעירים המצליחים בעולם. כאמן שמתפרנס רק מאמנות, ומתפרנס היטב, רובין הוא צייר עסוק מאוד. הוא אינו מוכן לגלות כמה הוא מרוויח בשנה, אבל חישוב פשוט המבוסס על מספר הציורים שמכר בשנים האחרונות ומחירים הממוצע מוביל למסקנה שמדובר בכמה מאות אלפי דולרים בשנה. עבודותיו נמצאות באוספים בינלאומיים חשובים, דוגמת זה של אניטה זבלדוביץ' מלונדון וג'רי ספיר (הבעלים של מרכז רוקפלר) מניו יורק, ובאוספים מקומיים של משפחת גוטסמן ושוקן. הוא מיוצג על ידי ארבע גלריות בעולם, שאחת מהן - Karsten Greve בפריז - נחשבת לאחת החשובות באירופה ומייצגת אמנים חשובים כמו לואיז בורזואה וז'אן דובופה. בשנה החולפת הציג רובין שתי תערוכות יחיד, בגלריית הוספלט בניו יורק ובגלריית אלון שגב, המייצגת אותו בארץ. בארט באזל מיאמי הוא הציג בדצמבר האחרון פרויקט מיוחד שהוזמן על ידי חברת השמפניה Ruinart, ובין לבין השתתף בתערוכה קבוצתית ברויאל אקדמי בלונדון ובמוזיאון ישראל, שם הציג ציור ליד ציור של סבו. ביריד הארמורי האחרון הציג תערוכת יחיד בביתן של גלריה רוקבי, שמייצגת אותו בלונדון.

בתחילת הדרך הציג פורטרטים עצמיים ריאליסטיים, קשוחים, שתוארו ב"טיימס" הלונדוני כפורטרטים בסגנון לוסין פרויד. בשנים האחרונות הוא מזוהה בעיקר עם ציורי דמויות שנעשו בהשראת תמונות מאלבומים משפחתיים מהמאה הקודמת; דמויות בודדות, עם פנים מחוקות, עשויות בצבעים מונוכרומטיים במקום ובזמן לא מוגדרים. בציוריו אלה נדמה שרובין הנכד מייצר מעין תיקון לציורים של סבו, ששאף לצייר את נופי ארץ ישראל ואת דמותו של היהודי החדש במבט ציוני, תוך מחיקת דמותו של היהודי הגלותי.



"נערה בלבן". לכל משפחה שעלתה לארץ מאירופה נשאר איזה צילום של כל אותן דמויות שהיו ואינן, זיכרון שנאחז בתצלום אחד"

by Taboola

מחירי השקה בפרויקט המגורים המדובר ביפו – המכירה המוקדמת החלה
התחדשות עירונית - יפו|

מממן

המכירה המוקדמת החלה: פרויקט מתחם המגורים החדש בנווה איילון
שיכון ובינוי - בקעת אונו|

מממן

כפר סבא: קרקע למגורים בתוכנית החדשה תימכר ב-459,000 ש"ח בלבד
|Channel22 news

מממן

"זה לא רק הוא שמחק", אומר רובין, "כל הדור שלו שבא מאירופה עשה את זה. הם מחקו את מה שהיה ורצו להיות היהודי החדש - מושג שתמיד הצחיק אותי. אנחנו רואים מה קרה

עם החלום הציורי ועדיין מתמודדים עם התוצאות שלו.
"כשפתחתי את אותם אלבומים ישנים מאירופה ראיתי משפחות שבעצם לא כל כך שונות מהמשפחות שלנו שהגיעו הנה והמשיכו בחיים נורמליים. לכל משפחה שעלתה לארץ נשאר תמיד איזה צילום אחד מתוך כל אותן דמויות שהיו ואינן; זיכרון שבעצם נאחז בתצלום אחד והיה צריך להיות אלבום שלם. אנחנו ענף אחד שניצל, וזה דבר שממשיך להעסיק אותי".

אתה בעצם מחזיר לחיים את אותן דמויות שלא היה להן מקום בציורים של סבא?
"לא חשבתי על זה כך, אבל באיזשהו מקום הם לא רצו לחשוב על מי שנספה ומי שנשרף, והם גם לא רצו שיראו בהם אנשים גלויים. הם התמקדו במה שפה, שהוא לא אירופה. במשך השנים מצאתי את השורשים האירופיים שלי. בהתחלה הרגשתי אמריקאי, כי סבתא שלי אסתר (אשתו של ראובן, שהלכה לעולמה לפני כשנה) באה מאמריקה ואבא שלי בעצם נולד בארצות הברית. בתור ילד הייתי הרבה בניו יורק והרגשתי קשור לאמריקה. לא ידעתי שיש חלק בדנ"א שלי שקשור לאירופה. בבית של אמא, שחלק גדול ממשפחת הוריה נספו בשואה, לא דיברו על זה - אותו סיפור של כולם. כשעברתי ללונדון פתאום הרגשתי שאני מתחבר להיסטוריה ולתרבות, גיליתי את היקיות. הרגשתי יותר ויותר כמה שאני אירופי, ואני עדיין מגלה את זה. כך שלגבי הצילומים שאני מצייר, זה יותר מקום להיאחז בו ולהתחיל ממנו".

כבר לא בורח מסבא

את התואר הראשון עשה רובין בניו יורק ואת התואר השני ב"סלייד" בלונדון. לא קשה להבין שהוא הרגיש צורך להתרחק מהארץ כדי למצוא את דרכו כצייר. "לא ידעתי מי אני, ולא עניין אותי שיסתכלו עליי ויגידו לי מה אני לפני שאני יודע", הוא אומר. "סבא שלי מת כשהייתי בן שנה, לא הכרתי אותו בכלל, וכשהתחלתי לצייר רציתי שיקשרו אותי אליו כמה שפחות. בניו יורק לאף אחד לא היה אכפת שאני הנכד של רובין, ובלימודים בתואר השני לכל אחד היה הסיפור שלו: סבא של אשתי היה צייר מפורסם בסין, לחבר נוסף היה דוד צייר קולומביאני חשוב. אני לא מנופף בזה ואני לא מתחבא מזה".

בזמן הלימודים בלונדון הכיר את אשתו סיליה, אמנית ממוצא סיני, ומאז נולדו לבני הזוג שתי בנות - מיקה בת הארבע ואלי בת השמונה חודשים. רובין מגיע לבקר בארץ לפחות פעמיים-שלוש בשנה.



"תמונות מחזור 1973". "קשה למכור בתקופה כזאת בחצי מיליון או מיליון דולר, אבל קל יותר למכור כשאתה האמן הכי זול בגלריה"

הקשר לסבך עדיין מפריע לך?

"היום לא. אני מציג בגלריות ובמוזיאונים, אני יודע מה ציירתי ב-15 השנים האחרונות, אני יודע שעשיתי משהו".

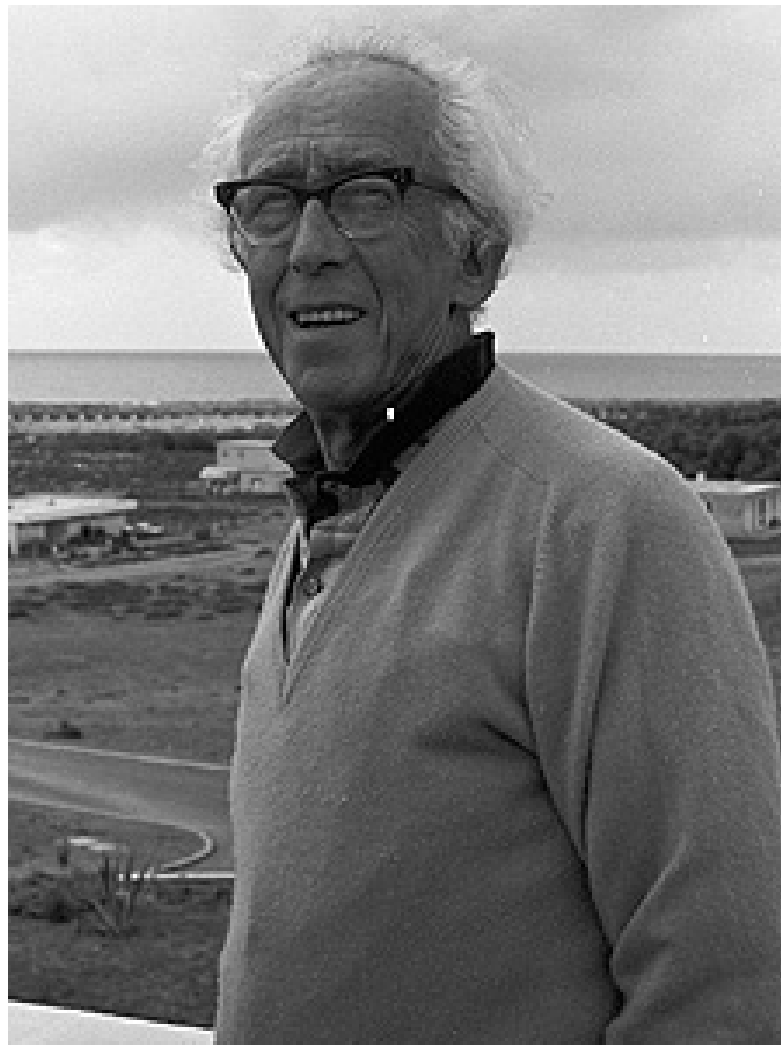
בדיעבד אתה מוצא קשר ליצירה שלו?

"אני לא מוצא קשר ליצירה שלו, אבל אני מוצא קשר ליצירה שלי".

גולדני ממוקף בציונים שלו והכירני אונת, אבל באופן שלא הבנתי עד שנהריתי ציון. לדוגמה, בבית ראובן הדבר שתמיד הכי סקרן אותי היה הסטודיו שלו והפלטות של הצבע. היום אני מבין את זה כי זאת היתה טביעת האצבע שלו. הטביעה עדיין שם ויכולתי לגעת בה 30 שנה אחרי. יש לי אפילו מזכרות שלקחתי מהסטודיו, כמו קלמר ישן של מברשות. היום אני מבין למה כל כך נמשכתי לזה ואני גם מזהה את הדמיון בין הציורים שלו לשלי, בעיקר בטקטיליות של המשטח. יש ציירים שמציירים בשכבות גדושות של חומר וכאלה שהשכבות כמעט שטוחות לגמרי. סבא שלי תמיד היה באמצע, יש לו טקסטורה ומרקם, אבל בצורה עדינה".

לאותן דמויות נטולות פנים, שאיתן הוא כל כך מזוהה, הגיע רובין די במקרה. כשלמד בסקול אוף ויז'ואל ארט הרבה לצייר ציורים פיגורטיביים מהתבוננות, בהשפעת לוסיאן פרויד, והרבה דיוקנאות עצמיים: "מצאתי את עצמי מצייר מול מראה במשך שלושה חודשים". נקודת המפנה ביצירה שלו היתה בעקבות אסון התאומים, שאותו ראה ממרפסת ביתו של חבר בניו יורק. "חזרתי ללונדון ולא יכולתי לצייר אותו הדבר, לא יכולתי יותר להסתכל במראה ולצייר את עצמי, הרגשתי צורך לזוז בציור גם לפני כן אבל לאירוע הזה היה אפקט של גילויטינה".

הרגשת שאתה לא יכול יותר לעסוק בעצמך.



הסבא ראובן רובין. "יש לי מזכרות שלקחתי מהסטודיו שלו, כמו קלמר ישן של מברשות"
צילום: דוד רובינגר

"ההתעסקות הזאת היא טבעית לכל יוצר, אבל פתאום התחלתי לצייר צעצועים ישנים, נטושים כאלה, כמו ענתיקות, כמו כל הבית של אמא שלי. גיליתי שציור של מכונת ישנה הוא יותר פורטרט שלי מאשר הפנים שלי. זה גם היה ציור שונה לגמרי. מציור מאוד ממוקד ומלא פאתוס, שלוקח זמן רב, התחלתי לצייר ציור ב-45 דקות. התחלתי לצייר בובות שעבר עליהן הרבה, ללא תווי פנים, וכך התחילו להימחק הפנים. במקביל חזרתי לצייר אנשים, את אשתי לעתיד, ופתאום אני מגלה שגם בציורים האלה במקום שתי עיניים אני מסתפק בעין וצל של עין, אולי סימן של הפה, וזה בעצם כל מה שצריך, וכך אני מגיע לתצלומים שמצאתי באלבומים מ-1920. מצד אחד אני רוצה להחיות אותם ומאידך אני לא רוצה שיהיו נוסטלגיים בצורה כזו שאתה אומר: 'זו דודה עדה'. הדודה הספציפית לא מעניינת אותי, אלא הרגשות שזה מעורר בנו".

אתה מצייר את הדמויות האלה מ-2006. מתי מרגישים שצריך לשנות?

"ציור מורכב מצבע, קו ושטח. הצייר האיטלקי מורנדי הוא דוגמה נהדרת לכך: הוא כל חייו צייר טבע דומם של בקבוקים. פעם הוא צייר את הבקבוק מזווית אחת ופעם מזווית אחרת. זה ברור, בלתי נמנע, דברים שצריך לצייר? למה צריך לצייר אותם מחדש וחדש וחדש? לא

מהו הקטע בציור אונג'ר בן שבע ושוב? לאחריה נמצאת את עצמי מצייר שני ילדות, זה ציירתי שתי ילדות לפני כן. לרוב דמות אחת, ופתאום שתיים. למחרת אני מסתכל על זה ומגלה שהיה בזה משהו אדיר ומחליט לעשות עוד. יש משהו בתגלית. בזמן האחרון אני מצייר מספרי מחזור אמריקאיים. אתה כל הזמן צריך לשמור על עצמך על קצות האצבעות, ברגע שאתה חוזר על משהו בלי שתהיה תחושה של גילוי, מהסיבה הלא נכונה, אתה לא יכול להמשיך. זה מנגן לא טוב.

"הספק מלווה אותי כל הזמן. יש לי חברים שלמדתי איתם שגומרים ציור ואומרים: 'יצא לי הציור הכי טוב בשבוע, בחודש, בחיים'. אני מעולם לא הרגשתי ככה, וגם לגבי הציורים הטובים אני מבין את זה רק בדיעבד, ורק אחרי שאשתי, המבקרת היחידה שלי והחשובה ביותר, מאשרת את זה.

"אז למדתי לא לסמוך על עצמי, רק לעבוד. אני עובד מהר ועובד הרבה. שישה ימים בשבוע, שני עד שבת, מהבוקר עד שמונה בערב. זה לא קשור להשראה אלא לעשייה. פיקאסו אמר: 'כשהמוזה יורדת אני רוצה שהיא תתפוס אותי עובד'. הציור עצמו נעשה מהר מאוד אבל ה-10% האחרונים, העריכה הסופית, יכולה לקחת ימים, חודשים או לא לבוא אף פעם - ואז ציור לא מסתיים ואתה מוחק אותו ועובד על ציור חדש. אני גם לא עובד על ציור אחד, אלא על כמה ביחד. אני אובססיבי, אני עובד תמיד. כך יוצא שתמיד אני בעצם מוכן. אם רוצים ממני תערוכה עוצרים אותי ושואלים: 'רגע, מה יש לך עכשיו?'".

מתי הבנת שהצלחת?

"ברגע שבו יכולתי להתפרנס מהאמנות שלי. ברגע שפתאום הבנתי שאני לא צריך לעבוד בעבודות נוספות. בסקול אף ויז'ואל ארט שאל אותנו אחד המרצים מה השאיפות שלנו אחרי בית הספר ואני עניתי תשובה שהוא לא אהב, שאם אוכל להתקיים מהעבודה שלי אני סבבה, אם אני יכול לעשות משהו שאני אוהב ולהתפרנס ממנו אז הלך לי אחלה קלף. הגעתי למקום הזה ומבחינתי זה לא מובן מאילוי, כמו שהציור אף פעם לא יהיה לי מובן מאילוי כי התחלתי בגיל מאוחר. זה מקום מאוד מגניב להיות בו כאמן, ואני מרגיש בו די בנוח גם אם לא אעשה עוד דולר אחד".

ומתי היה הרגע הזה?

"מהרגע שנוספה לי עוד גלריה. עם אלון שגב עבדתי מ-2001. ב-2006 נכנסה לתמונה גלריה הוספלט מארצות הברית וזה שינה את העניינים. בהתחלה נלחצתי, חשבתי איך אני אספיק, מדובר בעשרות ציורים בשנה, אבל אז גיליתי שהעבודה המהירה הזאת, האובססיבית, טובה לי. ישר אחרי זה נוספה גלריה רוקבי מלונדון, ופתאום זה התחיל להיות שלוש תערוכות בשנה ואז עוד אחת מתווספת ופתאום אני רואה שכל ארבעה חודשים יש לי תערוכת יחיד, ואני רואה שזה סבבה לי ואני מסתדר עם זה דווקא נהדר".

עד 23 אלף דולר לעבודה

רובין מייצר עשרות עבודות גדולות וקטנות מדי שנה. יש לו מנהל סטודיו ועוזר, אך בניגוד לחלק גדול מהאמנים העכשוויים שמשתמשים באסיסטנטים כדי לעמוד בלחץ, רובין מצייר לבד. "אני לא אוהב שנוגעים לי במברשת אבל אין לי בעיה עם אסיסטנטים. אם אני רואה עבודה טובה לא מעניין אותי מי עשה אותה", הוא אומר. "גם ציורים של רמברנדט שאנחנו רואים במוזיאונים צוירו על ידי שוליות, ורמברנדט בא ותיקן את הסוף כדי שזה יהיה כמו שצריך. לריכטר יש אסיסטנטים - ויש צייר טוב ממנו?".

מחיר עבודותיו נע מ-1,100 דולר לציור קטן על קרטון ועד 23 אלף דולר לעבודה גדולה על בד. הוא טוען שאינו יודע כמה הוא מוכר ("זה יכול להיות 30 או 50. בשנה טובה הכל נמכר"), אבל מחיריו עולים מדי שנה, ובחמש השנים האחרונות הם הכפילו את עצמם, הרבה בזכות הגלריה בפריז.

"ברגע שאתה מקבל גלריה בלו צ'יפ (שמחזיקה אמנים ששווי השוק שלהם גבוה), אז אתה בלו צ'יפ. אמנם אני הכי זול שם - אני תמיד צוחק, שכשמישהו קונה את הלואיז בורז'ואה הוא אומר תעטפו לי אותה בקרטון של ג'די - זה כאילו שאני בעצמי לא מאמין כל כך שהקרטונים שלי מוצגים ליד עבודות של אמנים כאלה".

אבל דווקא העובדה שהוא הכי זול עוזרת לו בתקופות מיתון. את המיתון של 2008 הוא הרגיש היטב בגלריה בלונדון, שמתרכזת באמנים צעירים ושבח הוא נחשב לאחד היקרים. אבל בגלריה כמו זו בפריז, שמחזיקה את חשובי האמנים, "קשה למכור בתקופה כזאת בחצי מיליון או במיליון דולר, אבל קל יותר למכור כשאתה האמן הכי זול בגלריה. בכלל, העובדה שאני פרוס בכמה מוקדים עובדת לטובתי".

איך מגיעים לגלריה כל כך חשובה?

"ג'ודית גרב, בעלת הגלריה, ראתה עבודה שלי באחד הירידים וקנתה אותה. אחר כך היא הציעה לי להשתתף בתערוכה קבוצתית וכך זה התחיל".

איך זה לעבוד עם גלריה כל כך יוקרתית?

"הם סופר־מקצועיים. זה המקום היחיד שבו לא הייתי צריך לבוא ולומר איך להציב את העבודה שלי. הם גם סידרו לי את הקומישן עם רינאר, חברת שמפניה איכותית שנוסדה ב־1729. בחברה ראו שאני מצייר על קרטונים והציעו שאצייר על קרטונים עם הלוגו שלהם פורטרטים שקשורים לחברה - מדום רינאר, הנזיר הראשון שייצר את השמפניה, ועד היום. בתמורה הם קנו את כל העבודות ואחר כך הציגו את זה בארט בזל, שוויץ, שהם מנותני החסות שלהם. נותני חסות לא יכולים לפרסם את המוצרים שלהם ביריד, הם צריכים להציג אמנות שגם עוברת אישור של ועדה. כך הם משתמשים בזה לפרסם את עצמם ובאותה הזדמנות גם אותי".

אין לך תחושה שהפכת לפס ייצור?

"זה שאתה יודע שהציורים נמכרים ואנשים רוצים אותם, שהם עושים טוב מחוץ לסטודיו והם לא חוזרים אליך - זה אחלה פידבק. אם פעם גרתי עם הציורים שלי בבית, היום אין כמעט ציורים בבית שהם שלי. אני לא מתרפק על הציורים שעשיתי. יותר מעניין אותי הציור שאני עושה עכשיו או אעשה מחר".

"תמונת מחזור 1973". "קשה למכור בתקופה כזאת בחצי מיליון או מיליון דולר, אבל קל יותר למכור כשאתה האמן הכי זול בגלריה"

Kenwood

Heiress

Fri 16 May – Sun 5 Oct



Sargent's American Portraits

Book in advance and save 15%

THE FRIENDS OF THE FREUD MUSEUM OF KENWOOD

English Heritage

Artlyst

News Art People Events Reviews Features Preview Books Subscribe
Market

Gideon Rubin Explores The Sinister History Of Nazi Propaganda At Freud Museum



13 February 2018 • Share — [Twitter](#) [Facebook](#) [LinkedIn](#)

An exhibition of new work by Israeli/British artist Gideon Rubin, *Black Book* is the latest in a series of well-received shows curated by James Putnam. Staged at the Freud Museum, Rubin blends the nature of human psychology with the sinister history of Nazi propaganda.

A retroactive response to the abhorrent Nazi propaganda of WW2

The setting for Gideon Rubin's latest solo show is the Freud Museum, which is entirely appropriate when considering that *Black Book* is a retroactive response to the abhorrent Nazi propaganda of WW2. It was in this house that Sigmund Freud, an Austrian Jew, settled after his narrow escape from Vienna in 1938. Freud's principal offering and lasting legacy was the conception of psychoanalysis: a clinical therapy designed to examine the unconscious mind. The core tenet of Psychoanalysis is the belief that our mental

development is shaped by forgotten childhood events, and that we possess an inescapable ability to suppress historical memories which subsequently end up driving our behaviour in later life. Essentially, Freud believed that humanity must confront the past to find peace in the present.



Gideon Rubin, Black Book Freud Museum London

In *Black Book*, Rubin does just this. The artist has gathered numerous objects of Nazi propaganda, including a copy of Hitler's 1925 monstrosity *Mein Kampf*, from the 1939 English translation. He then blacks out every word and offensive image rendering the book neutralised. Just as Freud decrees, Rubin brings the past horror of Nazism to the foreground, meeting it face to face and subduing it. While the ghosts of propaganda may still lurk beneath the black paint, they are made impotent of their hateful power.

Elsewhere a selection of articles from 1930s German magazines celebrating the vitality and strength of the Aryan race are given a similar treatment. Faces are painted over in gouache obscuring their identity, and the portions of text relating to Aryan supremacy or Jewish inferiority blacked out. What once were cloying examples of evil masquerading behind images of home and family are reclaimed by the artist, their histories not erased but rewritten without menace.

Rubin is primarily a painter, and there are a number of canvases on show, subtly slipped in amongst the museum's permanent collection. The paintings are mainly figurative with subject matter drawn from propaganda. Again faces are obscured and any Nazi references removed, divorcing them from their context. The figures become empty and obsolete, eerie in their concealment but ultimately harmless.

It is interesting to note that in subverting this hateful material, Rubin is in a way a manipulator of media himself. With healing and restoration as his crucial motives, he undermines propaganda's ability to brainwash and leaves these instruments of poison as defused works of art that celebrate the triumph of good over evil. Though this exhibition eventually overcomes its harrowing premise with a message of restitution and rebalance, we cannot express any thankful sighs of relief that the misuse of information is a thing of the past. Rubin's themes remain poignantly relevant as we continue to move through an age of racial conflict, forced migration, and

the exploitation of media's influence. Black Book reminds us of what can happen when we fall for the most sinister, scheming, and frightening use of mass marketing.

Gideon Rubin (b. 1973) is an Israeli artist trained at the School of Visual Arts in New York and later the Slade School of Art in London. Rubin works with themes of the past, family, childhood, nostalgia, and portraiture. Notably, he is the grandson of Reuven Rubin, a Romanian-born Israeli painter who became Israel's first ambassador to Romania. Unlike his grandfather who often painted landscapes that suggested of the potential greatness to come for Israel, Rubin paints memories of the past. Rubin has held numerous international solo shows at venues including Chengdu Moca, Herzliya Museum of Contemporary Art Israel, San Jose ICA, Galerie Karsten Greve Paris, and the Hosfelt Gallery, San Francisco. The artist resides in north London with his wife Silia, an artist herself, and their three daughters.

Words: Patrick Hamilton Courtney Photos: © P C Robinson Artlyst 2018

Black Book runs at the Freud Museum until April 15th, 2018. [Visit Here](#)

Tags

BLack BOOK

,
Freud Museum London

,
Gideon Rubin

[About](#)

[Contact](#)

[Privacy Policy](#)

[Terms & Conditions](#)

[Advertise](#)



Artist Gideon Rubin Redacted Nazi Texts, Then Installed Them in Sigmund Freud's Home



Gideon Rubin, *BLACK BOOK* (2018). Courtesy of the Freud Museum.

Taylor Dafoe (<https://news.artnet.com/about/taylor-dafoe-731>) March 15, 2018

 (<https://www.addtoany.com/share?url=https%3A%2F%2Fnews.artnet.com%2Fpartner-content%2F1245488&title=Artist%20Gideon%20Rubin%20Redacted%20Nazi%20Texts%2C%20Then%20Installed%20Them%20in%20Sigmund%20Freud%20Museum>)
Share

Can art engage with historical propaganda without becoming propaganda itself?

Artist [Gideon Rubin](http://www.artnet.com/artists/gideon-rubin/) (<http://www.artnet.com/artists/gideon-rubin/>) explores this question in his exhibition, "BLACK BOOK," on view now at the [Freud Museum](https://www.freud.org.uk/) (<https://www.freud.org.uk/>) in London, located in the house the pioneering psychoanalyst occupied after fleeing from Nazi-annexed Austria.

The best of Artnet News in your inbox.

[Sign up for our daily newsletter.](#)

For the exhibition, Rubin collected rare Nazi paraphernalia and altered it beyond recognition. His works are not just on walls and in vitrines but planted throughout the home—on bookshelves and tables and in Freud’s study, next to his infamous couch—as if they belonged to the doctor himself.

Rubin, an Israeli-born artist currently living in London, is best known for his paintings of faceless figures, often based off of old found photographs the artist collects. The works in “BLACK BOOK” are similar in that they engage directly with vintage material, however, the element of anonymity is gone. Rather than decontextualized depictions of unidentified figures culled from family photo albums and other unremarkable materials, the works in “BLACK BOOK” are all about context and origin. The gesture of altering historic documents—removing faces or redacting information—is less about the whitewashing of time, and more about rewriting history. Evoking Freud, the works play on the psychologist’s theories about repression and our tendency to block out certain memories from our psyche.



Installation view of “BLACK BOOK” at the Freud Museum (2018). Courtesy of the Freud Museum.

The seeds of the exhibition first began a couple of years ago when Rubin, an Israeli Jew whose maternal grandparents also had to escape the Nazis in the late 1930’s, decided to turn from anonymous photos to material connected to his own sense history and identity. He turned to eBay, looking for authentic Nazi paraphernalia. Or, more accurately, his wife Silia Ka Tung, did. A fellow artist and more computer literate than Rubin, Tung scoured the auction site for artifacts.

A week later, a package of old magazines from Nazi East Germany arrived at his house, replete with pictures of Hitler and swastikas. “It freaked me out,” Rubin says. “The first couple of days I was washing my hands every time I touched them because I was so repulsed by the subject matter.”



Installation view of "BLACK BOOK" at the Freud Museum (2018). Courtesy of the Freud Museum.

He began working with the magazines in the way that he usually works with vintage source material, using the imagery as the basis for paintings. He was interested in the work but also confused. "I didn't know why I was doing them," he recalls. "I didn't understand how I could be so drawn to them and repulsed by them the same time. But when I started covering the Nazi emblems and the pictures of Hitler, it made me feel better. I thought that was a good enough reason to continue on."

And so he did. He expanded his research, asked his wife to purchase more artifacts, and made a trip to visit Freud's original home in Vienna from which he was forced to flee. But soon after, Rubin ran into his biggest challenge yet.



Gideon Rubin, *BLACK BOOK* (2018). Courtesy of the Freud Museum.

“One day I got this package in the mail,” Rubin recalls. He went downstairs to get it, and his wife told him that she had found something “great.” “I opened the packaged, and a chill ran down my spine.”

It was a serialized first edition of the English translation of *Mein Kampf*, Adolf Hitler’s autobiography, published in the UK in 1939 (just one month after Freud’s death).

“‘This is way too dirty for my paintings,’ I told my wife. ‘I can’t even have this in my house. I need to burn it,’” he said, already thinking about the possibility of being under government surveillance for owning such a thing. But his wife encouraged him to keep it and to use it in his work. “I thought that it was the most fucked up idea I had ever heard. ‘I’m never going to do that,’ I told her.”

But sure enough, a week or so later, Rubin pulled out the book. He began working directly on the pages, redacting text, and altering faces. The resulting work—with each and every word, symbol, and person blacked out—makes up the current show’s titular piece, *BLACK BOOK*. It’s installed in a case in the museum among the work he did with propagandist magazines and a series of paintings on canvas, linen, and paper.



Installation view of "BLACK BOOK" at the Freud Museum (2018). Courtesy of the Freud Museum.

After *BLACK BOOK* was done, the initial questions that Rubin had to confront still plagued him. The Nazi materials, while representing something terrible, were nonetheless historic documents that should never be forgotten. How could he reconcile the fact that he'd altered them, even if the experience was personally rewarding?

"When I finished the last page, I looked at it and realized that it wasn't *Mein Kampf* anymore," Rubin says. It was my *BLACK BOOK*. I discovered that blacking out is not a subtractive gesture; it's an additive one. You never actually erase anything; you add something that covers it up. It's similar to memory, and how the brain works. Memories never go away, they just move or morph or become covered by another one."

"You can't negate the life of things that have come before, you can only create something new."



Installation view of "BLACK BOOK" at the Freud Museum (2018). Courtesy of the Freud Museum.

"[BLACK BOOK](https://www.freud.org.uk/exhibitions/77060/black-book/) (<https://www.freud.org.uk/exhibitions/77060/black-book/>)" is on view at the [Freud Museum](https://www.freud.org.uk/exhibitions/77060/black-book/) (<https://www.freud.org.uk/exhibitions/77060/black-book/>) through April 15, 2018.



Taylor Dafoe

(<https://news.artnet.com/about/taylor-dafoe-731>)

[instagram.com/tdddafoe/](https://www.instagram.com/tdddafoe/)

The best of Artnet News in your inbox.

[Sign up for our daily newsletter.](#)

More Trending Stories

Art & Exhibitions
(<https://news.artnet.com/art-world/exhibitions>)



Art History
(<https://news.artnet.com/art-world/history>)



Market
(<https://news.artnet.com/market>)

pro



Gideon Rubin



Photo: Richard Ivey

Gideon Rubin paints anonymous subjects in broad, gestural brushstrokes using a colour palette that focuses on tonal qualities rather than colour. Inspired by photographs found in old photo albums, glossy magazines and old master paintings, Rubin's compositions remain open to interpretation, evoking memories and stories through the subject's posture, their clothing or the way they style their hair.

Rubin received a BFA from the School of Visual Arts in New York and an MFA from the Slade School of Art in London. Selected solo shows include Galerie Karsten Greve, Paris; Monica De Cardenas, Milan; Gallery EM, Seoul; Hosfelt Gallery, San Francisco; Freud Museum, London; Herzliya Museum of Contemporary Art, Herzliya; and San Jose Institute of Contemporary Art.

In 2014, Rubin received the Shifting Foundation grant, and he was invited to participate in the Outset Residency Program, Tel Aviv in 2013; the LA Brea Studio Residency, Los Angeles in 2018; and the Palazzo Monti Residency Program, Brescia in 2019.

Represented by Galerie Karsten Greve, Paris, Cologne, St Moritz; Hosfelt Gallery, San Francisco; FoxJensen Gallery, Sydney, Auckland; and Alon Segev Gallery, Tel Aviv. Gideon Rubin lives and works in London.

Works

INQUIRE

CV Prin



תרבות

התערוכה "לשאוף אוויר קצת", של הצייר גדעון רובינר, מציינת את יום הולדתו של חיים נחמן ביאליק

נכדו של הצייר ראובן רובין, מציג עבודת אנימציה בבית ביאליק דווקא

לעקוב

[אלי ערמון אזולאי](#)

16 בדצמבר 2010

התערוכה "לשאוף אוויר קצת" של הצייר גדעון רובין, שתיפתח הערב בבית ביאליק בתל אביב, תציין את יום הולדתו ה-138 של המשורר חיים נחמן ביאליק ואף תסגור מעגל משפחתי והיסטורי של האמן.

"לא העליתי על דעתי שאי פעם אציג ברחוב הזה", אומר גדעון רובין, בן 37, שבימים אלה עושה חיל בחו"ל. לצד בית ביאליק ברחוב ביאליק שבו מוצגת התערוכה שוכן בית ראובן על שם הצייר המנוח ראובן רובין, מגדולי הציירים הישראלים במחצית הראשונה של המאה ה-20 וסבו של גדעון רובין. מתוקף יחסי השכנות והקירבה התרבותית התפתחה ידידות עמוקה בין שני האמנים ורובין הנכד גדל על סיפורי המעשיות של בני משפחתו על השניים.

כשמרי שק, אוצרת התערוכה, הזמינה אותו להציג במקום, הוא פנה תחילה לביוגרפיה של המשורר ("חוזה ברח: סיפור חייו של ביאליק" מאת שלום שבא). משם שאב את שם התערוכה: "אחד הדברים שחזרו על עצמם בספר היה מוטיב ההליכה", מספר גדעון רובין. "הוא אהב ללכת. ואז נזכרתי בסיפורים ששמעתי בילדותי על איך ביאליק היה מלווה את סבי והוא מלווה אותו חזרה וחוזר חלילה".

רובין מציג בבית עבודת אנימציה (הראשונה שלו) שמורכבת מ-150 רישומים. נראית שם דמות (דיוקן עצמי) הולכת מצד אחד לצד שני עד שהיא נעלמת מהפריים. ההליכה מוקרנת על ציור שמן של נוף מושלג, והדמות כמו יוצרת מסלול הליכה בשלג ובמרחב הציורי, נותנת

לו תוקף וחיים. רובין מספר כי שמו של ביאליק מרמז על המלה לבן, ביילי בפולנית ורוסית. המנגנון המפעיל את ההקרנה ואת הסאונד המלווה אותה טמון במזוודה גדולה המונחת על מזוודה דומה לה. אלה שתי מזוודות של ראובן רובין שראשי תיבות שמו חקוקות עליה. מזוודות אלה מצא גדעון רובין בבית סבתו שמתה לאחרונה.

"הרים עליתי, בקעות ירדתי, נדדתי מעיר לעיר ומכפר לכפר, ואיש לא ידע מי אני, מאין באתי ובלאן אני הולך", כתב ביאליק בספרו "ספיח". השילוב בין ההליכה, או הרגל השוטטות, לבין נוכחות המזוודה בחדר, מעלה במחשבה את הביוגרפיות של ביאליק וראובן רובין, היהודים הגולים שנדדו עד שהגיעו לארץ ישראל, ומנגד את המסלול של גדעון רובין, שכמעט עשור חי ופועל במקומות שונים בחו"ל.

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר |
רכשו מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר האיכותי בישראל

© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ

Artist Gideon Rubin on how he paints

I'd like to think the figures in my paintings remind the viewer of certain people or evoke memories

Gideon Rubin

The Observer, Sunday 20 September 2009

I have always painted portraits. I was into realism: the nose, eyes, every little fold. But I happened to be in New York on the day of September 11th and on my return I began painting abandoned toys that I had found. These were portraits of sorts – old dolls and toy soldiers – but they were worn out, with only traces of their facial features were left.

Gradually I began painting people again, but my painting becoming much looser and more simplified. An eye became just a shadow, then it disappeared altogether. In the last three years I have been painting anonymous portraits that I find in early 20th century photograph albums.

I'd like to think the figures in my paintings remind the viewer of certain people or evoke memories rather than portray specific identities. My works are minimal, often there's not much there. I want the viewer to look at them and focus on the process of painting and the medium itself, and to focus on certain details that I provide, such as the posture of a figure, a piece of furniture in the paintings background or a detail such as a single flower. It's a more abstract way of looking at a scene; it is impossible to directly identify with the characters in my paintings rather I want to offer alternative ways of viewing the figures, where the viewer is also involved in completing a narrative or scene.

I work from old photographs from early 20th century family photo albums or cast off books with images of Victorian and Edwardian children in them. When considering these images I look for narrative, for a scene that is open to interpretation: the more mundane and banal the image the better. I'm not interested in an individual or a specific character and, in fact, I even prefer not to know any personal details. Painting from old anonymous family photographs feels like tracing a lost past or unearthing forgotten histories. In some way I believe this obsession answers a deep need within me to replace or fill in my own family's missing albums.

My choice of colour is always down to intuition, but I am always drawn to earthy colours, such as ocher and umber, and much less to saturated colours. There are flickers of red in many of my pieces too, which I use to activate the painting, bringing objects and people to life. Red is a little like a street sign, giving directions on how to read the

work. I use red sparingly to highlight a detail that initiates a relationship between the viewer and the painting. I always mix my colours with plenty of zinc white, damar varnish and linseed oil.

I like high quality stretchers and I get mine pre-made from John Jones. Before any paint is added I prime the canvas with two layers of rabbit skin glue, leaving a day in between each layer to let it dry properly. I love using the bare canvas or linen and often I leave areas entirely untouched by paint so that they become an integral part of the painting. I also love painting over old paintings too and I usually have quite a few of old canvases lying around in the studio ready to be painted on. The surface of the paintings revealing strata of previous paintings and scenes, so that the final scene is entrenched in multiple layers of paint and history.

- Gideon Rubin was born in Tel Aviv, Israel, in 1973. He is represented by Rokeby Gallery, London, Hosfelt Gallery, San Francisco, Alon Segev gallery, Tel Aviv and Karsten Greve Gallery, Paris. His forthcoming solo exhibition, 1929 , will be on at Rokeby Gallery, > London from 8 October to 2 November. gideonrubin.com

כללי

סבי, נכדו

רק בגיל 22 מצא גידי רובין דרך להתמודד עם צלו הענק של סבו, הצייר ראובן רובין. ואז לקח לידי מכלול

ורד לי. צילום: מיכה בר-און-ברוורמן

21 באוגוסט 2002

כשגידי רובין היה קטן הוא סקר את אביו, דוד, באמבה, ופילל בכל לבו להיות כמו סבו. גבוה, גבוה מאוד. כבר מילדותו היה מודע למציאות האמריית, שבה אהבתו למשחק הכדורסל, דבקותו באימונים והשתתפותו המתמדת בקבוצה חסרות ממד פיסי הכרחי - אותה סגולה שייחדה בעיניו את סבו.

כשדיברו בקרבתו בכובד ראש על ציורי סבו, קטע גידי בכל פעם מחדש את השיחה ושאל את השאלה החשובה באמת לטעמו: הוא היה גבוה מאוד, נכון? הדוברים נהגו להשיב ב"כן" לקוני ולחזור בהתלהבות לשיחתם על ה"אופן שבו לכד מכלולו של ראובן רובין את נופי הארץ", אך גידי העמיק לחקור: כמה גבוה? - "מטר שמונים וחמש", השיבו לו והוא מתח את המלים בעיניים בורקות: "מ-ט-ר שמו-נים ו-ח-מ-ש!".

"ככה זה נמשך עד הצבא", צוחק גידי רובין. "חלמתי להיות שחקן כדורסל וכל הזמן הייתי בטוח שאו-טו-טו אני אגבה, אבל באיזשהו שלב הבנתי שכלום לא יעזור לי. אפילו את הגובה של אבא שלי לא עברתי".

איכשהו, אף אחד לא חשב לבחון את כשרון הציור שלו. כשאמו, כרמלה רובין, אוצרת תערוכות ואוצרת מוזיאון בית ראובן, ניסתה לרתק אותו לשיעורי נגינה בפסנתר דווקא, צעקות החברים "בוא לשחק" גברו על צילי המוסיקה. "כולם מסביבי היו בטוחים שכשרון הציור שלי סבא שלי אבד בדרך אצל אבי", הוא מסביר בחיוך סלחני. "אבא שלי מעולם לא צייר, הוא איש עסקים, כך שאף אחד לא חשב שיש טעם לנסות לבחון את היכולת שלי".

וכך הוא הרוויח ילדות רגילה, לימודי תיכון במגמה גיאוגרפית, שזה "הרבה אוויר, ים, בחורות ומסיבות. כל מה שמעניין בחור צעיר שלא מעניין אותו כלום. השאיפה הגדולה של אבא שלי היתה בכלל שאני אהיה טייס", הוא משרטט את מסלולו הצבאי. "אז התחלתי בקורס טיס, אבל כבר בטיסה הראשונה הקאתי ואמרתי, 'או-קיי, זה לא אני'. משם עברתי לצנחנים, עברתי אימונים במשך כמה חודשים עד שהתחלנו לצנוח, ואז הבנתי שאני לא ממש משתוקק לצנוח מגבהים, ועברתי לצאלים להדרכת סיור. הייתי מדריך ג'יפים, נשלחתי לקורס קצונה, סיימתי אותו ושוב הרגשתי שאני רוצה להיות במקום אחר. ככה המשכתי להסתובב, בסוף נחתתי בקריה כשכל הזמן לא הבנתי למה המסלולים האלה לא מתאימים לי והאשמתי את עצמי".

בגיל 22, במדבר מלח מרהיב ביופיו בבוליביה, הרחק מקירות ביתו בהרצליה פיתוח העמוסים בציורי סבו, כשהוא מחכה עם חבריו לאוטובוס שייקח אותם הלאה במסעם בדרום אמריקה, החל גידי רובין לראשונה לצייר. האחיזה הטבעית במכחול, המגע בצבע ומשיחתו על הנייר מילאו את גופו בזרימה שלווה ובתחושה שבפעם הראשונה בחייו הוא לא נאבק עם עצמו.

"כל החיים שלי השתנו בטיול הזה", הוא אומר. "לא יכולתי בכלל לחשוב על ציור קודם לכן, לא היה לי אפילו ציוד, שאלתי מידידה שלי צבעי מים ודפים. באותו רגע הרגשתי שאני עושה את הדבר הנכון וציירתי בטבעיות גמורה, אבל אחר כך היה לי קשה להתמודד עם זה ולקבל את זה בפשטות".

כשאמו בחנה את ציוריו הראשונים היא הביטה בו בפליאה. "זו היתה הפעם הראשונה שבמקום לצעוק עלי 'מטומטם, לך תפתח ספר, ותקרא משהו' העיניים שלה ברקו והיא הסתכלה עלי במבט שונה", הוא צוחק. "אחרי דקה של שתיקה היא קבעה: 'אתה חייב ללכת לרופא, מהר, הוא יאבחן אם אתה יכול להיות צייר'". הוא נשלח מיד ל"קליניקה" של "הרופא המומחה", הצייר יוסל ברגנר, חבר יקר של המשפחה. ברגנר ברר שלושה ליצנים קטנים מאוסף הצעצועים העצום שלו והורה לרובין לציירם. כעבור חצי שעה הוא ניגש, הסתכל

על הציור, נאנח עמוקות וקבע: 'גידי, גידי, לא יעזור לך כלום, אתה צייר'."

"בזה נגמר העניין בשבילי", מחייך רובין. "הוא חזר על האבחנה הזאת עוד הרבה פעמים, כי לקח לי איזה ארבע-חמש שנים להאמין לזה, אבל הוא מההתחלה אמר לי שלא יעזור לי שום דבר, שנפלתי".

סבו, ראובן רובין, מהנודעים והמגוונים שבציירי הארץ, לכד במכחולו את הארצישראליות התמימה, החולמנית, של שנות העשרים והשלושים ואת האור הארצישראלי הייחודי. מבטו התמסר באהבה לכל פיסה מהארץ ואצר את הנופים הנאיביים ואת מגוון התושבים: החלוצים הציוניים, הערבים, היהודים המזרחים בני היישוב הישן. המשורר חיים נחמן ביאליק, חברו הקרוב של ראובן רובין, כתב ב-18 בפברואר 1926 בקטלוג תערוכה של ציוריו: "אם יש צייר אמן אחד שהוא קבוע בארץ ישראל ממש, שקנה בה את עולמו ונתייחד בה, ראובן הוא האחד; ומי שרוצה לראות ארץ ישראל, אותה ואת המחובר לה, בטהרתה העליונה - ילך אצל ציורי ראובן".

ב-1973, שנת הולדתו של גידי, הוענק לסבו פרס ישראל. גידי לא זכה להכירו. "סבא שלי נפטר כשהייתי בן פחות משנה, אבל הציורים שלו הקיפו אותי כל חיי", הוא אומר. "ברור לי שחוסר ההתעניינות שלי והריחוק שהפגנתי כלפי אמנות, היה מודע ולא מודע. אני זוכר שכבר מגיל קטן ידעתי שקיים הדבר הגדול הזה, 'הסבא הצייר', הרגשתי שאופפת אותו הילה שמאדירה אותו לממדי ענק. הבית שלנו, של סבתי ושל דודי, גדוש בציורים שלו. בילדות ביליתי המון שעות במקום עבודתה של אמי, מוזיאון בית ראובן. אהבתי להתגנב לסטודיו שלו, שנשמר כמו שהוא, ולגעת בפלטות הצבעים שהתייבשו ונשארו בדיוק כפי שהוא עזב אותם. סיקרן אותי המגע שלו שם, ואהבתי לא את מראה עצי הזית שהוא צייר, אלא את הנגיעה במרקם שלהם על הבד".

כאב חד בבטן

שבע שנים עברו מאז החל לצייר. בשנים הללו הספיק גידי רובין, בן 29 (שגובהו, אגב, 1.73 מטר), ללמוד לתואר ראשון ב-Visual Art of

School בניו יורק, ובאחרונה סיים לימודי תואר שני ב-Fine Art of The Slade School שבלונדון, שבה הוא מתגורר בשנים האחרונות. בפברואר 2001 הוא הציג בתערוכה קבוצתית בגלריה הלונדונית The Central Space, ומבקר האמנות של ה"טיימס" השווה את סגנון ציורו לזה של לוסיאן פרויד. בשנה האחרונה הוצגו ציוריו ב-Kinnijoe Space Gallery שבהמבורג, גרמניה, וציורו "משמר מלכותי" זכה באחרונה להיכלל בתחרות היוקרתית "Portrait Award 2002", שנערכה ב-Portrait Gallery National שבלונדון, ותנדוד בספטמבר לשלוחת הגלריה בסקוטלנד.

מאז החל לצייר הוא לא חי בישראל. הריחוק והבחירה ללמוד ולחיות בחו"ל אפשרו לו להיחלץ מהצל האדיר של סבו, לחפש את השפה האמנותית שלו ולפתח שוויון נפש ואיזון בריא מול ההשוואות לסבו. "מהר מאוד הבנתי שאני לא יכול ללמוד אמנות בארץ", הוא מסביר. "ידעתי שללמוד פה זה לא בשבילי. לא הייתי מוכן לזה נפשית. הייתי כל כך חסר ביטחון בהתחלה, שלא רק שלא יכולתי לחשוב על לימודים בארץ, אלא על לצייר בכלל בארץ. לא רציתי שאחרים יגידו לי מי אני. לא רציתי שישפטו אותי על משהו שלא עשיתי. הייתי מלא ספקות 'מי אני שאני אצייר? איך אני מעז לחשוב שאני מוכשר? ומה בכלל אני יודע על ציור?'. היה לי קשה לבוא עם המטען הזה ל'בצלאל', מקום שאני מניח שהיה מסתכל עלי כ'רובין' ולא כ'גידי'".

ניו יורק היתה בשבילו בחירה טבעית. "אבא שלי נולד בניו יורק ותמיד אהבתי אותה והרגשתי משהו חם כלפיה. כמובן שגיליתי שגם שם יודעים מי זה ראובן רובין, ושבמוזיאונים יש ציורים שלו ובתקופה שלמדתי התקיימה תערוכה שלו בניו יורק", הוא צוחק. "אבל זה היה במינון נמוך. ניו יורק מאפשרת להתעטף באנונימיות נעימה. הרגשתי שאנשים בוחנים אותי בזכות מי שאני. ניו יורק מאפשרת שחרור אמיתי, אפשרות ללמוד ולחפש את עצמך ולהכיר מגוון של אנשים מכל העולם".

המפגש עם יצירותיו של פרנסיס בייקון תרם להחלטתו לעזוב את ניו יורק ולהמשיך את לימודיו באנגליה. "נסעתי ללונדון לבקר חברים והלכתי לראות תערוכה של פרנסיס בייקון", הוא משחזר. "זו היתה

חווייה מעצבת, הרגשתי כאב חד בבטן מהכוח של הציור שלו, העוצמה, השימוש שלו בבד, הכאב והאסתטיקה. הרגשתי שאחרי ארבע שנים אינטנסיביות בניו יורק העומק נהפך לרדידות. העדפתי לעזוב את ניו יורק, כמו מאהבת - כשאני עדיין אוהב אותה ולא כשאני שונא אותה".

באנגליה הוא נרפא לחלוטין מהצורך לברוח מהייחוס. "הגעתי ללונדון מעוצב ובוגר יותר ולמדתי שלא רק לי יש סבא צייר, למרבית מהסטודנטים שלמדו אתי היו אבא, סבא, סבתא, שהיו ציירים מפורסמים. זה לימד אותי לתפוש את זה בפרופורציות הנכונות מבלי שזה ישתק ויעצור אותי".

לפני שלושה חודשים, אחרי שהציג בתערוכות אחדות בחו"ל, הוצגו עבודות של גידי רובין לראשונה בישראל, בתערוכה הקבוצתית "טוב מראה טוב" של אמנים צעירים (עוזי קצב, אלדר פרבר וליאור נייגר), בגלריה אלון שגב בתל אביב. "הופתעתי ממספר האנשים שהגיעו", מעיד בעל הגלריה, אלון שגב. "אני לא זוכר פתיחה כזאת, שקהל רב של אנשים ממלא את חלל הגלריה ועוד רבים ממתינים בחוץ להיכנס".

קהל המוזמנים כלל נציגים רבים של האליטה החברתית, הכלכלית והפוליטית. "חודשיים לפני הפתיחה כבר הייתי מפוחד מאוד", מגלה רובין. "מהלחץ הגעתי לפתיחה חצי שעה לפני עובדי הגלריה וחיכיתי רועד מחוץ לדלת. בחו"ל נורא נהניתי מהאנונימיות שלי, שאפשרה לי חופש פעולה, ובתערוכה הרגשתי שאני לא יכול להתחבא יותר, שאני חשוף. אבל זה היה קתריס שבתוך תוכי חיכיתי לו. ידעתי שזה יקרה מתי שהוא, והפעם הייתי מוכן לעמוד בזה".

הפחד נבע גם מבחירתו להציג כבר בתערוכה הראשונה שלו בישראל ארבעה דיוקנאות עצמיים פיגורטיביים. המתבונן בפורטרטים העצומים של גידי רובין (192X117 ס"מ) אינו יכול לחמוק מהשוואתם לדיוקנאות הרבים שצייר סבו, המוכרים כיום כחלק משמעותי מקאנון האמנות הישראלית.

בעוד שראובן רובין הרבה לצייר את עצמו נטוע בנוף הארצישראלי התמים (המשמש כרקע, או נשקף מהחלון), כשהוא מחזיק כלי ציור המסמלים את "תפקידו בעולם", בחר נכדו לצייר את עצמו קפוא בחדר מנוכר ותלוש, ללא חלונות, שיכול להימצא בכל מקום בעולם. גידי רובין אינו מצייר את עצמו כאמן, הוא לא מחזיק כלי ציור. צבעי הדיוקנאות קודרים ומבטו טורד מנוחה, מתוח, קשה, מיוסר ושואל.

הרגשת שאתה מתכתב עם הפורטרטים של סבא?

"לא ניסיתי ליצור דיאלוג מודע עם הפורטרטים שלו, אבל אני לא יכול להכחיש שאני מצייר דיוקנאות גם בגלל הציורים של סבא שלי. תמיד הייתי חשוף לדיוקנאות שלו, גדלתי לצידם וזה כנראה היה בתת מודע".

ומנין הבחירה לצייר את עצמך במקום חסר נוף, חסר זהות?

"היה חשוב לי לרוקן את כל מה שמסביב ולהתמקד באדם, בהבעה, במבט. הושפעתי מלוסיאן פרויד ואגון שילה וחתרתי בדיוקנאות הללו לקלף את החיצוניות, לחתור לבשר, לאדם, לנסות לגלות מי אני. אני חושב שזאת היתה ההתמודדות שלי עם עצמי".

צעצועים עצובים

נופי הארץ נעלמו כמעט מהאמנות הישראלית העכשווית ומצויים הרבה יותר בציוריהם של האמנים הפלשתינאים. "אין ספק שלסבא שלי היו מטרות אחרות מאשר לדור שלי", מנסה רובין להסביר זאת. "הוא רצה לכבוש את הארץ ולהתיישב בה, וכיום האמנים הפלשתינאים מפתחים את הפטריוטיזם שסבא שלי היה חדור בו".

לצד הדיוקנאות העצמיים תיעד ראובן רובין את גיבורי התרבות של תקופתו, המשורר אורי צבי גרינברג, השחקנית חנה רובינא ועוד. האם ההתמקדות שלך בפורטרטים עצמיים משקפת את ההתמקדות של הדור הנוכחי בעצמו?

"אני בהחלט חושב שזה עניין של דור. אנחנו חיים בזמן אחר ובחברה אחרת עם מטרות שונות. סבא שלי בא לכאן עם מטרות שקשורות

למקום ולחברה, וכאלה היו גם האנשים שהקיפו אותו. מי הם מובילי התרבות היום? כשאני רואה שדוגמניות הן אייקון התרבות הנחשק ושזאת התרבות שלנו, אז זה לא מעניין אותי ואני מעדיף להסתכל לתוך עצמי". ואז, אחרי שתיקה קצרה, הוא מחייך ומשחרר הרהור: "האמת שדויד גרוסמן מאוד מסקרן אותי, הייתי רוצה לצייר דיוקן שלו, נראה לך שהוא היה מסכים?"

קשה להתעלם מהקסם האישי של גידי רובין. הוא נינוח, נעים, מלא חיוניות, מרבה לצחוק, אורז כל משפט בחיוך רך. רחוק מאוד מהקדרות שאופפת את הפורטרטים שלו. "הרבה אנשים שראו את הפורטרטים בתערוכה", הוא מחייך, "התפלאו ואמרו לי, 'אבל אתה לא באמת כזה עצוב'. אבל זה אני, ואני יוצא אחרת כשאני יושב ומצייר את עצמי. אני חושב שכשאני עם עצמי אני הרבה יותר קודר מאשר כשאני עם אחרים. אני חושב שהציור גילה לי את זה".

בתערוכה הציג גידי רובין גם שתי עבודות קטנות, "משמר מלכותי" ו"חייל צעצוע", המבטאות את הכיוון החדש שלו - ציורי צעצועים. "הציור הראשון שציירתי בסטודיו של יוסל ברגנר היה של ליצנים מאוסף הצעצועים שלו. פתאום, אחרי שש שנים, מצאתי את עצמי חוזר לצייר צעצועים. זה מצחיק, אתה חושב שהלכת למקום אחר, ובסוף אתה מגלה שעשית סיבוב של 360 מעלות והגעת בדיוק לאותו למקום שעזבת".

מלבד ברגנר, שצייר מאות תמונות של צעצועים וב-1977 אף הציג בגלריית בינט תערוכה של ציורי צעצועים, מייחס רובין את נטייתו החדשה גם להשפעת אמו, אספנית מושבעת. הצעצועים שהוא מצייר מלנכוליים, נטושים, שבורים. "צעצועים חדשים ובוהקים אף פעם לא עניינו אותי, אז התחלתי לחפש בשווקים של לונדון צעצועים ישנים, עם אופי", הוא מחייך במתיקות. "חיפשתי את אלה שנשחק להם הצבע, דובי שאיבד עין, בובה שברירית שהעמידה שלה לא יציבה, אוטו שלא נוסע. צעצועים שעברו משהו, שמישהו נגע בהם, שהיו שייכים פעם למישהו".

כשהוא מצא בשוק בצ'לסי, לא הרחק מהסטודיו שלו, חייל עץ של המשמר המלכותי והחל לצייר אותו - באורח לא מודע, לדבריו, ומתוך האסתטיקה שראה בו - לכל הסובבים אותו בלונדון היה ברור שהחייל קשור לסכסוך הישראלי-פלשתיני. "אתה לעולם לא תוכל להיפרד מזה שאתה ישראלי", הוא אומר. "כולם עשו את החיבור ל'מצב', למרות שהחייל נראה לי כחייל-משמר בריטי אופייני. אבל למדתי שמה שלא תעשה, בשבילם תמיד תהיה ישראלי. בפורטרטים שלי ציירתי את עצמי במכנסי דגמ"ח שבכלל קניתי בגאפ, אבל בניו-יורק ובלונדון הפריט האופנתי הזה עלי נראה לכולם כמכנסי צבא של צה"ל".

המציאות הישראלית פלשה גם לסטודיו הנינוח שלו בלונדון ואל ציורי הצעצועים מלאי התום והפגיעות נוספו בהדרגה חיילי צעצוע. "בכל פעם שהייתי בסטודיו שלי ופתחתי רדיו כדי לשמוע מוסיקה", הוא מספר, "עליתי על מהדורת חדשות בבי-בי-סי שנפתחה בדיווח מספרי יבש על הרוגים ישראלים ופלשתינאים. אי אפשר לחמוק מזה גם שם, אתה פותח עיתון, טלוויזיה, רדיו, גולש באינטרנט והמידע הקשה מציף אותך".

בציור "חייל צעצוע" נראה חייל מחוק פנים, מכון רובה לעבר מטרה מעורפלת במדבר מזרח תיכוני כשערפל אפרורי לונדוני אופף אותו. "ציירתי אותו בהתחלה כחייל צעצוע, כזה שרגליו צמודות למשטח פלסטיק, אבל במהלך הציור הוא הפסיק להיראות כצעצוע והפך לחייל של ממש. זאת היתה התגובה שלי למה שקורה, היה לי חשוב לצייר חייל עם נשק ולהראות שהוא קטן, אבוד, בודד, יורה באוויר. היה חשוב לי להראות שחייל עם נשק, שנראה מאיים, חזק ופוגע, הוא גם פגיע מאוד".

מורה הדרך

לאחרונה כתב גידי רובין סיפור מאויר, "A Toy Story", הנותן מסגרת סיפורית לכל ציורי הצעצועים. בסיפור, הכתוב כאגדת מסע קסומה, מחפשים הצעצועים שרובין צייר את עיר הצעצועים האבודים. "כאן זו ממלכת הצעצועים האבודים", צוחק יוסל ברגנר, למקרא סיפורו של רובין, ומצביע על הסטודיו שלו. בכל ביקור בישראל מבקר רובין את

יוסל ברגנר. "מה את מתפלאת?" מעיר ברגנר. "הוא בן 29 ואני בן 82, זה רק הבדל של 53 שנים", וגידו רובין מוסיף, "בכל פעם שאני יוצא מכאן אני מרגיש יותר צעיר".

הסטודיו של יוסל ברגנר נמצא ברחוב בילו 32 בתל אביב. "קניתי את הבית כשזכיתי ב-1978 במיליון וחצי לירות בטוטו", הוא מספר. "מילאתי את הטופס בניגוד לכל היגיון, הייתי היחיד בארץ שסימן ניצחון להפועל תל אביב". הסטודיו עמוס תצלומים וחפצים של האנשים שאהב בחייו ומשרה אווירה של מאחורי קלעים של במת תיאטרון. כשהוא מתחיל לדבר באנגלית שוטפת על גידו רובין, הוא מאיץ בעמיתו הצעיר לצאת מהחדר, כדי לא לדבר לפניו.

"הרבה אמהות מביאות את הילדים שלהן אלי", נאנח ברגנר, "אבל כבר מהציור הראשון שלו" - והוא שולף את הציור שרובין צייר אצלו בסטודיו ב-1996 - "התרשמתי מה-mind שלו, כבר אז אפשר היה לראות שהוא צייר". כשרובין חוזר לחדר כעבור שעה ברגנר אומר לו בחיוך ממזרי, "היא שואלת עליך הרבה שאלות, אבל זה בסדר, אני לא עונה לה".

בערב, כעבור שעות אחדות, תקפו את ברגנר ייסורי מצפון והוא משאיר את ההודעה הבאה במשיבון: "אני מרגיש שדיברתי על עצמי במקום על גידו רובין. צריך להבין, גידו רובין מצייר באופן שונה מראובן רובין וגם ממני. אני הייתי מורה הדרך שלו. החוכמה היא לא ללמד, אלא לתת לתלמיד להתפתח בעצמו לכיוונים שלו, וגידו רובין הצליח למצוא את הדרך שלו".

ולמחרת בבוקר, בשעה 9:30, הודעה נוספת: "חשבת שנפטרת ממני? אני לא חושב שזה נכון להגיד שהציור פרץ אצלו בגיל מאוחר. זה תמיד היה שם, הבית שלו היה עמוס בציורים ובאווירה של אמנות וציור. זה טבעי שהוא היום צייר, הציור תמיד היה בתוכו. ביי ביי, יוסל". *

The melancholy beauty of Gideon Rubin's artworks

Continuing her series on artists in their studios, Emily Tobin meets the Israeli artist whose faceless portraits speak volumes of a missing family history

27 May 2020

Joshua Monaghan



COMMENTS



SAVE THIS STORY

Gideon Rubin's north London studio is populated by faceless men and women; eyes, noses and mouths have vanished. Perhaps they were painted over. Perhaps they were never there. And yet, Gideon's talent is such that a kink in a lock of hair or a cocked head can somehow be heavy with emotion; the flesh-coloured facets of a face seem to harbour a multitude of unspoken words and untold stories. Some may find these works eerie; I find them beautiful, though they are steeped in melancholy.

Gideon is the grandson of Israeli painter Reuven Rubin. But despite his artistic lineage, he studiously avoided art through school and it was not until he travelled to South America, following a stint in the Israeli army, that he picked up a paintbrush. 'I was doing it for the first time in my life and something felt right,' he says. He studied at the School of Visual Arts in New York and later at the Slade, and has lived in London ever since. 'I wanted to be a painter, not an artist,' says Gideon of that time. He was preoccupied by figuration, often turning the focus in on himself to produce self-portraits. But he had, by his own admission, painted himself 'into a corner'.

MAY WE SUGGEST: [*Our favourite work to buy now for under £200 through the #ArtistSupportPledge*](#)

Gideon was in New York when the twin towers of the World Trade Center collapsed in 2001. He watched the tragedy unfold from a friend's rooftop. 'It was like a screen had come down. I couldn't paint how I'd painted before,' he says. 'I needed to unload this great psychological residue.' And so he began to paint abandoned toys – old dolls with missing limbs and eyes, and toy cars that, he explains, 'showed a life lived'. Slowly he shifted back to portraiture, using historical photographs as his starting point. 'I'm Israeli-Jewish from Europe and my family was destroyed in the war. We have no memories, no objects, no photographs left,' he says. 'These photographs became a vehicle for memories. I was reclaim-ing and recreating a past that was missing.'

Despite these featureless faces, his studio is filled with recognisable people. The maid from Manet's 1863 painting Olympia proffers a bunch of flowers; a red-headed prince adjusts his tie; figurative artist Alice Neel touches her hair. Gideon's works are marked by absence and yet they are entirely knowable.

gideonrubin.com

Joshua Monaghan

1/8

A poster advertising one of Gideon's exhibitions in Shenzhen, China.

Joshua Monaghan

2/8

His portraits of people with featureless faces in gouache on cardboard.

Joshua Monaghan

3/8

Black Bra, oil on canvas, 2019.

Joshua Monaghan

4/8

Gideon relaxing in his studio.



The faceless art of Gideon Rubin

interviews / By Francesca De Pra / March 29, 2024 / 4 minutes of reading

In the art of Gideon Rubin (b. Tel Aviv, 1973), memory and identity are intertwined in a game of shapes and shades. The works of this elegant and refined London based artist, which are often created in delicate tones and characterised by a distinctive pictorial style, evoke a sense of familiarity and, at the same time, of mystery. In his paintings, in fact, the faces of his subjects are devoid of distinctive features, thereby leaving room for a personal interpretation on the part of the viewer. With a gaze that embraces the past and the present, Rubin manages to draw our attention to the universal dimension of emotions, inviting us to reflect on their nuances.

We recently encountered his works at Artissima, presented by the Milanese gallery Monica De Carnedas. Today art-frame had the pleasure of interviewing him.



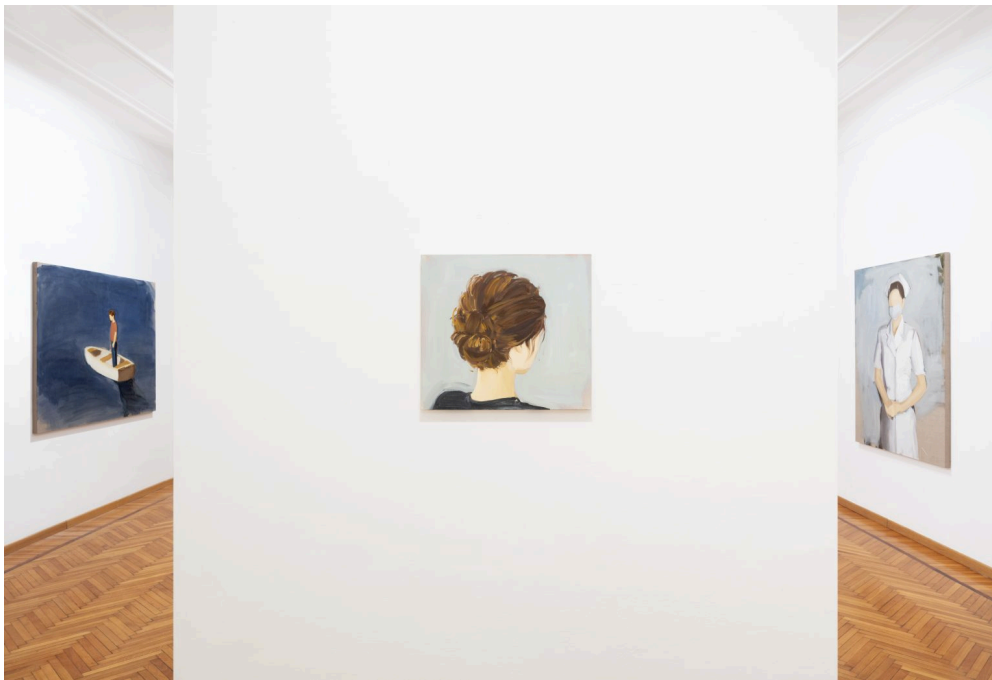
Gideon Rubin – Monica De Cardenas Milano, 2020

First of all, I would like to know more about your personal history: could you please tell me something about it?

I guess the interesting bit is when it all started, when I began painting. It happened on a backpacking trip in South America, more specifically in Salar de Uyuni, a salt desert between Peru and Bolivia. It followed my first hallucinogenic experience, a peyote 'trip' in Ecuador. Although art is in my DNA, no one saw that coming, especially me.

Your works are based on emotional themes such as childhood, family and memory. Why are they so important for you?

It's all there, isn't it? Somewhat of a scary thought when you become a parent but still, it seems to me that it's all laid out quite early in our life. It is also a lot to do with my own personal history of course, being Jewish and all, the diaspora. My grandparents coming out of Europe and settling in the Middle East. It's the story of our contemporary, cultures and life. People migrating, moving, the notion of home, memory. I always found life's strata so fascinating, layer upon layer, it is our life.



Gideon Rubin – Monica De Cardenas Milano, 2020

Your paintings feel intimate, even if the figures are faceless or back portraits. Looking at them, I feel a sense of familiarity. Is this exactly what you want to trigger with your paintings?

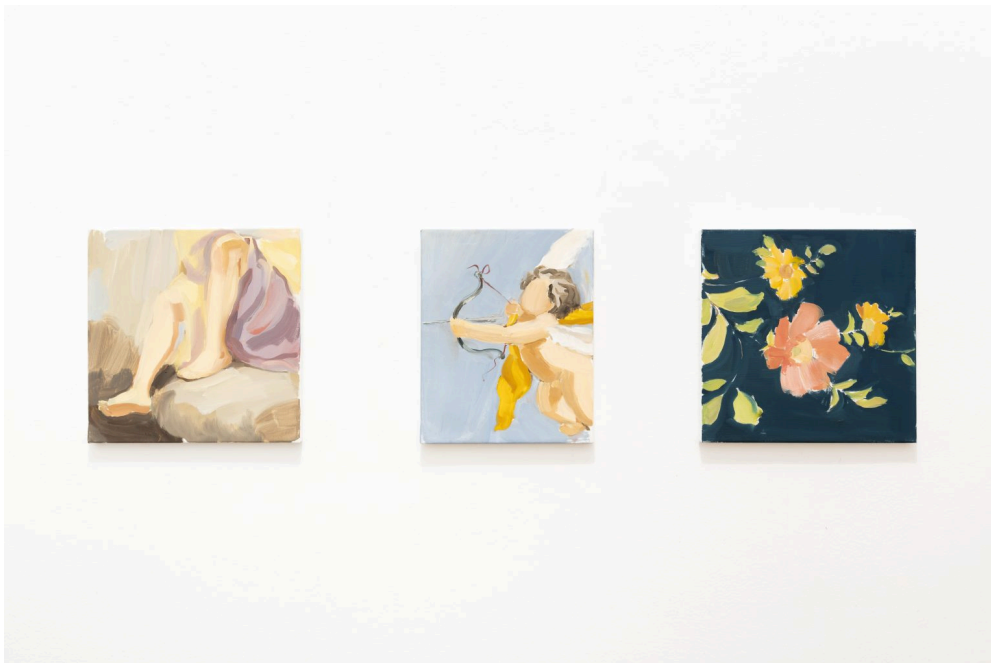
I try and resurrect these images, these characters. It starts by finding an image and taking it apart and then building it up again in paint. In tone. In brushstrokes. They come to life. I want them be recognisable but at the same time to keep my distance... allowing other things to come into play.

How real are the figures you portray?

Very real. They exist to me as real as real people. As real as our documentation of them. As real as our memory, our own history.

Do you remember the very first work you painted?

Yes of course. It was a colonial building in this small town, right outside the salt desert in Bolivia. I was traveling with a dear friend and we were joined by a young woman who was about to start her art studies. She had some watercolours and a sketch book. And I tried using a paint brush for the first time. It was magical. A year later I met her again in NY but to my disappointment she told me the work was lost.



Gideon Rubin – Monica De Cardenas Milano, 2020

What is your greatest inspiration?

I'm a bit of a hoarder, I collect and can't throw anything. Nothing better than walking through an antique market. I would probably be as happy with an antique shop – preferably with no clients so I can keep everything. Also at the moment I love French cinema.. Eric Romher, Agnes Varda stuff like that. Hong Kong 'In the mood for Love' by Wong Kar Wai. And of course so many other artists, musicians, poets. The old masters especially. The Prado, I never really got over that first impression. I'm still in awe.

Today we are very sensitive to topics such as climate change, gender equality and war. In particular, the wars in Ukraine and Israel represent one of the darkest periods of the recent decades. You live and work in London: have you maintained a connection with your homeland? What is the situation of artists in Israel?

I just got back from Israel two weeks ago. It was my first visit since October 7th. It is just so sad. Everywhere... all governed by god and the dead, the living only a distant third. Everyone grieves and no one is able to see and hear the other side. How could art, as a manifestation of life – flourish? There's just so much sadness on all sides. But art survives. It always does.

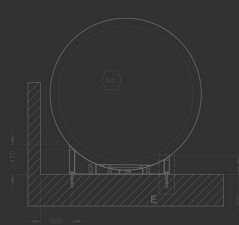



Gideon Rubin – Monica De Cardenas Milano, 2020

LINKS

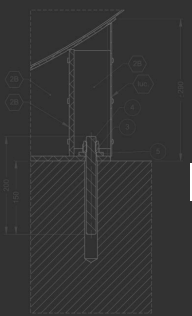
- <https://www.gideonrubin.com/>
- <https://monicadecardenas.com/gideon-rubin/>

YOUR VISION. STAINLESS.





NOFORMSTUDIO
ARCHITECTURE+DESIGN



WE HELP ARTISTS TURN IMAGINATION INTO TIMELESS STEEL.

WWW.LASI-ITALIA.COM | INFO@LASI-ITALIA.COM

About Latest Posts



Francesca De Pra

I live surrounded by the beauty of the Venetian lagoon and the Dolomites. I work in the art world and write about exhibitions and events. My passions? Skiing, reading and driving.

← Previous Post

Next Post →

Related Posts

אמנות

להחליף אוויר קצת: הנכד של רובין עושה מחווה לביאליק

לרגל יום הולדתו ה־138 של חיים נחמן ביאליק מוגשת לו תערוכה של גדעון רובין, נכדו של ידידו הטוב ראובן

נורית טליטנא, עכבר העיר

30 בדצמבר 2010

מפת האמנות שלנו מלאה ב"בנים של". כשאתה ה"בן של" הדלתות נפתחות לקראתך, הגלריסטים נלהבים, האספנים מתעניינים והציבור שוחר לפתחך. יצירתם של בני הדור החדש מעוררת סקרנות המהולה בציפייה רבה, ולפיכך רובצת עליהם חובת ההוכחה. גם להיות "נכד של" זה עניין לא פחות מחייב. בפרט כשמדובר בנכד ממשפחת אצולת האמנות הישראלית - רובין. החודש נפתחה בבית ביאליק תערוכה לגדעון רובין (נכדו של ראובן רובין, מגדולי הציירים הישראלים) - "[להחליף אוויר קצת](#)". פתיחת התערוכה פורסמה בסימן התייחסות לקשר בין הנכד לסבו, שהיה מיוחד עם המשורר הלאומי חיים נחמן ביאליק ואף גר בשכנות אליו. התערוכה נפתחה כחלק מאירועי יום הולדתו ה־138 של ביאליק, והיא מעין סגירת מעגל משפחתי והיסטורי של האמן. זה כעשור שגדעון רובין חי ופועל בנכר, והעבודות שלו מוצגות ברחבי העולם. ערב פתיחת התערוכה קפץ רובין לביקור מולדת, וכיון שהאצילות מחייבת, קבעתי פגישה איתו ועם אוצרת התערוכה, מרי שק. [להחליף אוויר קצת - גדעון רובין - כל הפרטים](#) הגלריה של בית ביאליק המחודש, באוצרותה של שק, פעילה כבר יותר משנה, ועד כה הציגו שם בין השאר אלי פטל, דינה שנהב, [מיכל רובנר](#), נלי אגסי ועופרי כנעני. קומת הכניסה, שבה מוצגות עבודות של [ראובן רובין](#) לצד גדולי הציירים האחרים מהתקופה, מובילה בהדרת כבוד לעבר מדרגות תלולות שעליהן פרוש שטיח אדום המוביל אל קומת הגלריה. במעלה המדרגות, מאחורי דלת עץ, ממתינה הגלריה, שגודלה שני מטרים וחצי על שני מטרים וחצי,

ומתברר כי החלל שימש בעבר כחדר שירותים. במרכז הגלריה הקומפקטית מונחות מזוודות כבדות מראשית המאה שהיו שייכות לראובן רובין. מתוכן מוקרן סרט אנימציה המציג את גדעון רובין המהלך בשלג בלבוש חורפי ובידו מזוודה. סרט האנימציה מכיל 200 רישומים של תנועות הליכה המוקרנות על ציור שמן על בד, שגודלו אינו עולה על 40X40 ס"מ, ומתאר נוף שלני. לעבודה נלווה סאונד חרישי של פסיעות בשלג. אורכו של הסרט 29 שניות והוא מוקרן בלופ. **שינויים בהרגלי ההליכה של חיים נחמן ביאליק. גדעון**

רוביןו הפעם הראשונה שרובין יוצא מחוץ לגבולותיו של ציור שמן על בד. זו גם הפעם הראשונה אחרי עשור שהדמות המופיעה בעבודתו היא דיוקן עצמי. פורטרטים עצמיים ריאליסטיים, קשוחים ונשכניים צוירו על ידו לפני כעשר שנים והוצגו בגלריה אלון שגב ב־2002. אז הם תוארו ב"טיימס" הלונדוני כפורטרטים בסגנון לוסיאן פרויד. מאז התעסק רובין בעיקר בציור דמויות בודדות בהשראת צילומי תמונות ישנות מראשית המאה. דמויות ללא תווי פנים, הנמסכות בסביבתן באור חיוור וסגרירי במיקום לא מוגדר. לעתים הופיעו גם צעצועים ישנים שקמו לתחייה - בובות חיילים, ילדה, ליצן או פרח. ומי שמבקש לטעום מהמוכר של רובין מוזמן לתערוכה קבוצתית המוצגת בגלריה אלון שגב. אלא שהחלל המינימליסטי בבית ביאליק הצליח להוציא ממנו משהו אחר. האוצרת מרי שק אומרת כי הזמינה את רובין ליצור משהו מיוחד לקראת יום הולדתו של המשורר הלאומי. "לביאליק לא היו ילדים ולכן הבאתי לו מתנה מהנכד של הידיד שלו, ראובן רובין", היא מספרת, "התערוכה כהומאז'. כאוצרת חשוב לי לספר סיפור. הגלריה מיועדת לאינסטליישן וידאו, היא מאתגרת ומאפשרת לדיאלוג של צמצום ואיכות להתקיים. אני בוחרת את האמנים המציגים כאן בקפידה". "יש בעבודה הזו סימבוליקה למסע שלי", מספר רובין, "כילד אני זוכר שסיפרו לי שסבא היה בידידות עם ביאליק. כיוון שגם גרו בסמיכות הם נהגו ללוות זה את זה הלך ושוב. אחרי הצבא עזבתי לניו יורק ולונדון, כך שהמעברים בחיי והמזוודות מאוד מייצגים אותי, ולכן בחרתי את המזוודה והתמקדתי בהליכה כסמל להגירה. לאחר מותה של סבתי אסתר באוגוסט האחרון מצאתי את המזוודות האלו של סבא, שראשי התיבות של שמו חקוקות עליהן. קראתי על חייו של ביאליק

וגיליתי כי שורש שם משפחתו הוא למעשה 'ביילי', שמשמעותו בשפה הרוסית והפולנית צבע לבן, והצבע הלבן מתקשר לשלג בעבודה. את העבודה יצרתי בלונדון. אשתי צילמה אותי הולך בשלג, ומכאן התחלתי לעבוד עם הדמות ולרשום אותה. 'להחליף אוויר קצת' פירושו להחליף טכניקה, אינסטליישן, ציור זז, אנימציה, אני עדיין לא מבין את העבודה הזו... יש כאן פיסת ביוגרפיה מעצמי". **פיסת ביוגרפיה של עצמו. המזוודות של גדעון רובין** המזוודות האלו הן מטען כמו שם משפחה, הן הולכות איתך לכל מקום, מכילות מטען של זיכרונות, גנים, שורשים, הצלחות, אכזבות, סיפורים משפחתיים ואחרים והרבה ציפיות, אם תבחר בכך ואם לא. **להחליף אוויר קצת** - גדעון רובין, גלריית בית ביאליק, באוצרות מרי שק, עד 20.2

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר |
רכשו מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר האיכותי בישראל

© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ

אמנות

למה האמן גידי רובין מוחק פנים של אחרים

סבו ראובן רובין היה מעמודי התווך של האמנות הישראלית, אבל גידי רובין בנה את הקריירה האמנותית שלו בניו יורק ובלונדון ולצוריו לא היה עד כה שום קשר לישראל. עם הצגת תערוכה חדשה במוזיאון הרצליה הוא מסביר איך התחבר לראשונה לשורשים ומדוע נמשך למגזינים סיניים שהפצתם נאסרה

לעקוב

שני ליטמן

31 במאי 2015

בפעם הראשונה שגדעון (גידי) רובין הרחיק מביתו ומהסטודיו שלו בלונדון כדי ליצור פרויקט אמנותי חדש במסגרת שהות אמן, הוא מצא את עצמו באופן פרדוקסלי דווקא במקום הכי קרוב לשורשים – בסטודיו של עמותת אאוט־סט ברחוב ביאליק בתל אביב, לא רחוק מבית ראובן, שהיה ביתו של סבו ראובן רובין וכיום שוכן בו מוזיאון שבו מוצגים ציוריו.

מכיוון שהמיקום היה כל כך טעון, רובין הרגיש שלראשונה בקריירה שלו הוא חייב לנסות ולהתייחס איכשהו לעובדה שהמורשת המשפחתית הזאת בכל זאת רובצת על כתפיו, ולכן התחיל לצייר על פי צילומי משפחה ישנים, אבל הרגיש שזה לא זה. "אני לא רגיל לעבוד עם ההיסטוריה והזיכרונות של המשפחה שלי. אני עובד עם דמויות אנונימיות, עם זיכרונות של אנשים אחרים או היסטוריה של אנשים אחרים. אז אחרי שלושה ימים הפסקתי עם זה והייתי די מיאוש". חנות ספרים ועיתונים ישנים שמצא בקצה הרחוב החזירה לו את חדות היצירה, בגלל חיבתו לאספנות שכבר באה לידי ביטוי בציוריו הקודמים, שהיו מבוססים על צעצועים ישנים או על אלבומי תמונות ישנים.

הפעם בחר בעיתוני בידור משנות ה-50 וה-60, שמהם חשב להוציא תצלומים שעל פיהם יצור ציורי שמן על בד או ציורים על קרטונים, כפי

שנהג עד כה. "אבל בסוף היום נשאר לי קצת צבע, אז היתה דמות שפשוט ציירתי אותה על העיתון עצמו. למחרת בבוקר באתי וזה נראה לי נחמד. ואז פתאום היה שטף, וציירתי על עוד ועוד. והדבר הבא שהתחלתי לעשות זה למחוק את תווי הפנים של הדמויות בתמונות ואחר כך למחוק בצבע גם חלק מהטקסטים. המחיקה של הטקסט היא אסתטית לחלוטין, צורנית, לא קשורה בכלל לתוכן הדברים".

גידי רובין. "ללא כותרת"

סדרת העבודות הזאת, של העיתונים הישנים המטופלים במכחולו של רובין, מוצגת מאתמול במוזיאון הרצליה לאמנות עכשווית, לצד סדרה דומה, שיצר בשהות אמן אחרת שקיבל כמה חודשים מאוחר יותר, בסין. גם שם בחר לטפל במגזיני תמונות מקומיים ישנים, שהפצתם נאסרה אחרי שנת 1966 בשל מהפכת התרבות בסין, וחודשה בסוף שנות ה-70. גם בסין, קצת בדומה לישראל, הוא במעמד של ספק זר ספק בן בית, מכיוון שאשתו ואם שתי בנותיו, סיליה, היא אמנית סינית והוריה מתגוררים שם. כשעבד עם העיתונים הסיניים השתמש בעיקר בתמונות השער, וגם הפעם בעיקר מחק בעזרת צבע. "רציתי למחוק את השייכות של המקום ואת הזמן. גיליתי במגזינים הישנים גם צנזורה עצמית, מקומות שבהם האנשים שקנו את המגזינים האלה, מחקו או השחיתו תמונות של אנשים שנחשבו לבוגדים במהפכה. המהפכה התרבותית אמנם החלה בעידוד הממשלה, אבל אנשים באופן עצמאי לקחו את זה הרבה יותר רחוק והיו הרבה יוזמות פרטיות של מחיקה והשמדה של התרבות הקודמת. העניין של מחיקת האישיות והאינדיבידואל מאוד התאימה לי. זה היה דור שבו נמחקו האינדיבידואלים. אני עושה את המחיקה הזאת הרבה שנים, אבל פה היה גם אתה עניין של המחיקה של הדור".

נושא מחיקת הפנים הוא סימן ההיכר של רובין, ומאפיין את עבודותיו כבר לא מעט שנים, מאז לימודי התואר השני שלו בבית הספר סלייד בלונדון. לדבריו, אף שסבו היה אחד הציירים המרכזיים בהיסטוריה של האמנות הישראלית, ואמו, כרמלה רובין, היא אוצרת וחוקרת אמנות, הוא עצמו גילה שהוא רוצה לעסוק בציור רק כשהיה בן 22, בזמן הטיול של אחרי הצבא. מתוך תחושה שלא יוכל להתפתח כאמן בצורה

עצמאית ומנותקת מהקשרים משפחתיים בישראל, למד תואר ראשון באמנות בסקול אוף ויזואל ארטס בניו יורק, ותואר שני בלונדון.

גידי רובין בתערוכה צילום: תומר אפלבוים

"כשהתחלתי ללמוד בניו יורק ב-1996 הסטודנטים האחרים סביבי היו כבר קצת יותר מפותחים, אבל אני רק רציתי ללמוד לצייר מהתחלה, כמו שצריך", הוא מספר. "התרשמתי מאוד מציור פיגורטיבי. ציירתי ציורים שלקחו הרבה זמן, הרבה פורטרטים עצמיים. בלונדון בהתחלה המשכתי לצייר באותו אופן, אבל בספטמבר 2001 נסעתי לביקור בניו יורק, והייתי שם בדיוק בזמן ההתקפה על בנייני התאומים. קיבלתי כזאת מכה, שכשחזרתי הרגשתי שאני לא יכול לצייר אותו דבר. אז התחלתי לצייר צעצועים ישנים. התחלתי להיות מושפע מאמנים כמו מורנדי, במקומות שאין בהם הפרדה בין אבסטרקטי לפיגורטיבי. ב-2004 סיימתי את הלימודים וחזרתי לצייר פורטרטים, אבל מהירים מאוד ובגלל המהירות בהכרח הפרטים נהיו פחות מוקפדים, לפעמים במקום עין היה רק צל, והבנתי שאני מצליח לצייר את כל מה שאני רוצה ואפילו אפשר היה לזהות במי מדובר, בלי כל הפרטים הקטנים".

כשהחל לאסוף צילומים ויקטוריאניים ישנים, חלקם מחוקים בגלל הזמן שחלף מאז הודפסו, ולצייר לפיהם, התעצם טשטוש הפרטים עד כדי מחיקה מוחלטת של תווי פנים. "אצל חלק מהאנשים הציורים האלה מעוררים בהלה ודחייה, אבל אצל אחרים זה פותח פתח להזדהות, כי זה לא זיכרון ישיר, אבל עם זאת זה אישי. אני מנסה לעשות משהו שהוא בין הספציפי לכללי, בלי ליפול לאף אחד מהם. הסתכלתי על הזיכרונות האלה כאילו הם הזיכרונות של כולנו. הפן האסתטי של התבוננות על הפורטרט בצורה יותר אבסטרקטית, הגיע יותר מאוחר. פיתחתי את היכולת להסתכל על דברים אחרים, שאינם תווי הפנים, כמו התנוחה של הראש למשל. זה היה תהליך של הפשטה, תהליך של קילוף, שנועד להשאיר את התמונה במקום מאוד בסיסי, ומאוד אוניברסלי".

רובין, יליד 1973, מצליח כיום מאוד מבחינה מסחרית. ציוריו נמכרים היטב, לדבריו, בגלריות בלונדון, ניו יורק, פריז וישראל. בגלריה שלו בישראל, גלריה אלון שגב בתל אביב, מוצגים בימים אלה ציורי שמן על בד שלו, חלקם בהשראת תמונות מהמגזינים הסיניים שמוצגים בהרצליה.

אתה לא מרגיש כלוא בתוך הקונספט הזה של הפנים המחוקים? מה יקרה אם פתאום תחליט לצייר פנים, תצליח באותה מידה?

"בשנה האחרונה בלימודים בניו יורק היה לנו קורס ששנאתי, שעסק במה עושים אחרי בית הספר לאמנות כדי להשתלב בעולם האמנות בצורה מקצועית. אף פעם לא חשבתי שיש תשובה אחת שנכונה לגבי כולם. אחד המורים שלנו, האמן לוצ'יו פוצי, אמר שאם אתה מצליח מאוד כשאתה מסיים את בית הספר, זה כמו נשיקת מוות. זה נשאר לי חקוק בראש, כי אני לא הצלחתי מיד אחרי בית הספר. בשנים הראשונות קיבלתי הרבה סירובים. והיום אני יודע שאם אתה מצליח מיד עם משהו שאתה עושה בבית הספר אז אתה נשאר שבוי של הדבר הזה. אני הלכתי עם הקו שלי בלי שינויים, עד שסיימתי את הסלייד, ואז היה שינוי טוטאלי. אני יודע איך זה קורה. פתאום יורד מסך ואתה כבר לא יכול לצייר כמו מקודם. זה לא עניין של רצון בכלל, אתה פשוט לא אותו בן אדם. לכן אני לא מצייר פנים היום. מחר אולי אתחיל לצייר פנים. זה יכול להשתנות ביום אחד. כל מה שאני מתעסק בו יכול להשתנות ביום אחד".

אבל זה משהו שאתה מביא בחשבון, הביקוש לעבודות מסוימות שלך?

"כן, יש ביקוש גדול. אני יודע שרוצים משהו מסוים, אבל המזל שלי שאני יכול לעשות מה שאני רוצה ואנשים אוהבים את זה. אני לא עושה עבודות בהזמנה. חוץ מזה, המוזיאונים מלאים בעבודות הכי טובות שנעשו בשביל כסף. למדתי גם שאני ממילא לא יודע מה טוב, אני פשוט צריך לעבוד. כשאני רואה ציור שלי, אני רואה רק צרות, רק דברים שלא הצליחו. הפקפוק הוא חלק ממני, אני מאוד ביקורתי כלפי עצמי. פתיחת תערוכה בשבילי זה כמו גירושם ברבנות. אחרי

הפתיחה כמעט אסור לי ללכת לתערוכה שלי. כי זה רק נהיה יותר ויותר גרוע".

גידי רובין. "ללא כותרת"

התערוכה בהרצליה נפתחה לצד שתי תערוכות נוספות, כולן תחת הכותרת "שהות אמן". אוצרת התערוכה ומנהלת המוזיאון, איה לוריא, אומרת כי הרעיון למקבץ התערוכות הזה נבע מתוך שיחות עם אמנים והכרה בהשפעה הרבה שיש כיום לתופעת ה"שהות אמן", רזידנסי בלעז, על האמנות עצמה. "זו תופעה שנהפכה להיות כל כך דומיננטית", אומרת לוריא, "ואנחנו רואים שכבר לא מדובר רק בסוציולוגיה של האמנות אלא הדבר הזה משפיע על התוכן של האמנות עצמה. מה זה אומר להגיע למקום אחר, להשתמש בחומרים אחרים, לחיות לתקופה מסוימת במקום חדש. יש מצד אחד תרבות גלובלית מואצת ומצד שני הרזידנסי מאפשר לך לפתוח חלון קטן בתוך המרחב הזר. זה לא רק תיירות של מונומנטים".

במאמר על התערוכה של רובין כתבה לוריא: "נראה כי השהות ברחוב ביאליק – בסמוך לבית סבו, הצייר ראובן רובין – עוררה את רובין ל"מסע חקר" של מקום חדש ולא ל"מסע שורשים" המתוודע למוכר, אף שהממד ה"שורשי" קיים במידה מסוימת בכל אחד מן המקומות שבהם בחר לשהות... בסופו של דבר נדמה שאין שוני עמוק בין העבודות שנעשו בסין או בישראל. בשני המקרים, למרות המרחקים שעבר ביניהם, נותר האמן במקומו הקבוע: בעמדת התבוננות של משקיף מבחוץ, כמי שנמצא מחוץ למקום... נראה שתמונת ההווה של המקום בוקעת אצלו מניתוח מנגנוני הנוסטלגיה, המתווכים על ידי דימויי העיתונים והמגזינים... רובין נמשך לדימויים שהפכו זה מכבר לקלישאות שטוחות, לנוסחאות ייצוג חלולות, לגלויות תיירים המטופלות במלאכותיות – כל מה שמעיד יותר מכל על מנגנוני הייצור והשיווק של תרבות הדימוי, שתכליתם העמדת תפיסת מקום מעובדת היטב".

לחצו לקבלת עדכונים בנושא:

+ אמנות